

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 244

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΜΕ ΤΙΣ ΧΙΛΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

29

Ένα ρολόι χτύπησε 11.
Ο κλητήρας μπήκε στο γραφείο και είπε στον Εισαγγελέα:
— Ο κύριος Σίκου Λό επιθυμεί να σας μιλήσει, Έξοχότητε.
— Άς έλθω μέσα, διάταξε ο γέρος δικαστής.
Ο Σίκου - Χό έμπηκε, έκλεισε πίσω του την πόρτα και στάθηκε ακίνητος, με το βλέμμα του κορφωμένο στο κενόν.
Κρατούσε κάτω απ' τη μασχάλη του ένα κόκκινο κουτί.
Ο Εισαγγελέας ήξερε την υπόσχεση που είχε δώσει ο Γκάντνι στον κακούργο αυτό να τον φυγαδεύσει και να τον κάνει πλούσιον.
— Απορούσε λοιπόν γιατί δεν είχε ακόμη έπωφεληθεί...
— Ξεληύστε μου, παρακαλώ, τον λόγο της επίσκεψής σας, του είπε ξερά, μ' ένα τόνο άδυσας.
Ο Σίκου - Χό προχώρησε, στάθηκε στη μέση του δωματίου, άφησε το κόκκινο κουτί απάνω στο τραπέζι και πρόφερε:
— Θα δρῖτε την εξέγηση, κύριοι, αν άνοιξετε αυτή την κασσετίνα.
Με χέρια που έτρεμαν έλαφρά, ο Εισαγγελέας άνασχεσε το σκέπασμα του κουτιού.
Τέσσερα κεφάλια έσκυψαν και κύτταζαν μέσα.
— Η κασσετίνα, ντυμένη έσωτερικώς με άσπρο μεταξωτό, περιείχε κάτι τυλιγμένο μ' ένα πολύτιμο κεντήτο μαντηλάκι...
Ο Εισαγγελέας έπιασε τη μιά άκρη του ύφασματος και την τράβηξε.
Ένα υπόκωφο μουγκρητό έδγῃκε από τέσσερα στήθη, ενώ οι φυσιολογικές εξέφρασαν μανία, τρόμο, φρίκη, κατάπληξη...
Ο Εισαγγελέας, άσπρος σαν πανί, άνασχεσε το κεφάλι του, κύτταζε τον Άνατολίτη, με μάτια γουρλωμένα και φώναζε:
— Μιά ανθρωπίνη καρδιά!...
Ο Γκάντνι δρέθηκε μ' ένα πήδημα δίπλα στον Σίκου, έτοιμος να τράβῃ ένα μαχαίρι περασμένο στη ζώνη του.
— Είναι της Πήρλ; ούρλιασε.
— Αδιαφορώντας για τη γενική έκείνη άναστιάση, ο Σίκου άπάντησε με πικρή ειρωνεία:
— Ήμουν περιεργός... Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι είχε καρδιά... Ήθελα να την ιδώ με τα μάτια μου. Και την θῃκα!... Νά την!
Μιά θαρρεία σιωπή άπλώθηκε για μερικές στιγμές. — Έπειτα ο Εισαγγελέας θυμήθηκε τη θῃο του, το άζῃωμά του. Έκτύταξε τον άπαισίον έγκληματία και πρόφερε:
— Γι' αυτή την πράξη σου, σέ περιμένει η καρμανιόλα!
— Η ζωή μου είναι άχρηστη. Τι μένοιάζει πῶς θα πεθάνω; άπάντησε ο Άνατολίτης με κουρασμένη άδιαφορία.
Τέσσερες χωροφύλακες έφθασαν, είδοποιμένοι από τὸν Εισαγγελέα, και τὸν έπῃραν μαζί τους.
Ο γέρος δικαστικός έκλεισε την κασσετίνα, με μία νευρική κίνηση.
— Έπειτα είπε με σοβαρότητα:
— Ο άρχηγός της συμμορίας, ο Μαύρος Άρχων, βρίσκεται κλεισμένος στο φρενοκομείο του Άγείν, καταδικασμένος να πεθάνει τρελλός. Η Πήρλ Κριστάλ πληρώσε σκληρότητα τα έγκλημά της. Ο Σίκου - Χό θα καταρριμῃθῃ.
»Η τρομερή όργάνωση διαλύθηκε, κατεστράφη... Σας εύχαριστώ, Ύψηλότατε, έξ

ονόματος όλης τῆς ανθρωπότητας, για τὴν πολυτιμή συμβολή σας στο έργο τῆς Δικαιοσύνης.

»Με τὴν πίκρα στὴν καρδιά, για τὴ δικαστική πλάνη που απομάκρυνε για πάντα ένα αἶμα από τὴν κοινωνία, επιτρέψατέ μου, να σας υπενθυμίσω τὸ ρητόν: «Ἄνθρωπινον τὸ σφάλεισθαι».

— Ένα μακρυνό ρολόι χτύπησε 9... Ἡ Ζαλαβί ζυγνύσσε... Τεντώθηκε με νωχέλεια, με τὰ μάτια τῆς κλειστά ακόμη.
Ο Ζαλαμόρ έδγῃκε θιαστικά από τὸ δωματίο.

— Η νέα γυναίκα ζυγνύσε έντελῶς, άνοιξε τὰ φωτεινά τῆς μάτια, άνασχεθηκε στὸν άγκῶνα τῆς καί φώναζε:
— Ζαλαμόρ! Ε, Ζαλαμόρ!

— Ένα κύμα τρελλῆς χαράς πλημμύρισε τὸ στήθος του συντρόφου τῆς.
— Κουκλίτσα!... άπάντησε άπέξω, προπαθώντας να μὴ τρέμῃ ἡ φωνή του.

— Πῶς είσαι; τὸν ρώτησε ἡ Ζαλαβί.
— Έκείνος φάνηκε άνάμεσα στὶς περιπλοκές του άνοιχτοῦ παράθυρου και άπάντησε, με τὸν τόνο του παλπού άπάχνη!

— Ποτίζω, όμορφούλα μου, τὰ λάχανα και τὰ μαρούλια του κήπου μας!
— Έλα δὴ μιά στιγμή!

Ο Ζαλαμόρ μπήκε στο δωματίο, πλησίασε τὸν κρεβάτι, τὴ φίλησε έλαφρά στα μαλλιά και ρώτησε:
— Τι θέλεις;

— Τι ὦρα είναι;
— Κοιμήσου, κοιμήσου ακόμα. Τώρα χτύπησε 9.

— Τόσο άργά!...
— Δεν έχεις καμιά δουλειά, άγάπη μου.

Ο Ζαλαμόρ πέρασε και μὰς άφησε τὸ γάλα. Έχω θάλει στο γκάζι τὸ μπρίκι του καφέ.

— Ο φούρναρης έφερε ζεστό ψωμί. Τὸ δούτορο βρίσκεται στὸ ψυγείο... Είναι ὅλα εν τάξει, καθώς θέλεις!

— Η Ζαλαβί χαμογέλασε, δίχως να υποπτεύεται τὴν προσπάθεια που κατέβαλλε ο Ζαλαμόρ για να φαίνεται έτοιμος ἄρεμος. Τὸν έσφιξε στὴν άγκαλιά της και τὸν είπε:

— Ξέρεις, είδα ένα όνειρο τρομερό!... Έκείνος ρώτησε, σφίγγοντας τὴν καρδιά του, άποφασισμένος ν' άντιμετώπιση και τὴν τελευταία αὐτὴ δοκιμασία:

— Τι δεινόν, άγάπη μου;
— Κάθισε να στὸ διηγηθῶ...

Ο Ζαλαμόρ κάθισε στὴν άκρη του κρεβάτιου.
— Εμπρός, σ' άκούω... είπε.

— Η Ζαλαβί έμεινε σιωπηλή για λίγο. — Επειτα ξέσπασε σ' ένα όροσερό γέλιο και φώναζε φαιδρά:

— Πάει πιά, τὸ ξέχασα!
— Ο Ζαλαμόρ τὴν έσφιξε στὴν άγκαλιά του, τὴ φίλησε στο στόμα και δγῃκε, σφυρίζοντας.

— Λίγες στιγμές άργότερα, ο Μάκ και ο Καρλάλ τὸν θῃκαν στὸν κήπο, καθισμένο σ' ένα πάγκο, να κλαίει με τὸ πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια του. Και σεβάσθηκαν τὸ ευεργετικό εκείνα δάκρυα χάρας...

XIY

— Η (Νίκη), τὸ θαύμαστο γιῶτ τού Μαχαράγια Γκάντνι - Ταμπόρ, ταξίδευε πρὸς τὰς Ἰνδίας.

— Είχαν περάσει έξη μῆνες. Ο Ζαλαμόρ είχε φανερώσει, σιγά - σιγά και με προφύλαξη, ὅλη τὴν αλήθεια στὴν άγαπημένη του, ὅλη τὴν τραγωδία τῆς ζωῆς τους, που τὸς είχε ένῶσει πιο στενά, για πάντα...

— Τώρα ταξίδευαν πρὸς τὴν χώρα εκείνη του όνειρου, εξαπῃμένοι στὶς άνετες ψάθινες πολυθρόνες του πλοίου.

— Τὴν ὥρα του τσαγιού, ένας ναύτης έφερε ένα ραδιογράφημα για τὸν Μαχαράγια. Έκείνος τὸ άνοιξε και διάβασε δυνατό:

«Μαύρος Άρχων αυτοκτόνησε εἰς φρενοκομείον. Σίκου - Χό εκαρτομῃθῃ. χῃές. Λοιποὶ συμμοριῖται κατεδικάσθησαν ιοόδια καταναγκαστικά έργα. Χαίρετίσμοις.»

Γενικός Εισαγγελέας.»

Ο Ζαλαμόρ έκτύταξε τὴν άγαπημένη του.

— Τώρα μπορούμε να τὰ ξεχάσουμε ὅλα, είπε, να δάλωμε σφαίδια στα περασμένα!

— Έκείνη τὸν άνοιξε τὴν άγκαλιά της.
— Έλα να δάλωμε τὴ σφαίριδα! μουρμούρισε τρυφερά.

— Και τὰ χεῖλι τους ένῶθηκαν, κάτω από τὸν ξάστερο οὐρανό, έμπρός στὴν άπέραντη θάλασσα, γιορτάζοντας τὸν θῃρῆμο του Έρωτος!

ΤΕΛΟΣ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Τρελλῆς άγάπης

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὰ ρόδα άνοιξαν τὰ πέταλά τους. Πρέπει να σὰς πῶ τώρα, κυρία, τὶς μόνες λέξεις που δεν σὰς είπα ὡς τώρα.

— Ω, είναι τὸσος καιρός που οἱ ματιές μου άγκαλιζούν τὶς δικές σας και είμαι ὅλος ταραχή, όταν θῃσκεσθε μακριά μου.

— Και ὅμως διατάζω!... Θα ήθελα να σὰς κάμω να ζήσετε ὡρες μαγευτικές.

— Ακούστε: Θα ήθελα να σὰς περιμένω ένα ὡραίο θῃρόν, στο σπίτι σας κοντά, μέσα σ' ένα άπαλό κι' άνθισμένο αυτοκίνητο, ένα αυτοκίνητο για άπαγωγές. Θα έρχόσαστε σκεδόν τρεχάτι και ο σωφῃρ θα φαίνεται ὅτι δεν σὰς πρόσεξε διόλου.

— Αμάξι θα έφθηνεν άμέσως, ἐγὼ θα σὰς έπαίρνω στὴν άγκαλιά μου και οἱ σεις θα άφῃνате να άπαχῃτε έτσι, εύθυμη, γεμάτη έμπιστοσύνη, χωρίς να ξέρετε τίποτε.

— Θα μου κάνατε, θῃθαίνα, χίλιες ερωτήσεις για τὸ σκοπό τού φανταστικού αὐτοῦ ταξιδιού, ἐγὼ ὅμως, μυστικός και εἰλικρινῆς συγχρόνως, θα σὰς άπαντοῦσα μόνον με φιλά!... Σφίγγμένος ο ένας κοντά στὸν άλλο, θα πῃγαίναμε πολὺ μακριά, θα φεύγαμε άνάμεσα σε μία σκοτεινή και γλυκύτατα σιγαλιά, μιά νύχτα άνοιξιάτικη, μαγευτική!... Έξαφνα, τὸ αυτοκίνητο θα σταματοῦσε και ὅπως στα περιπετειώδη δράματα, θα φωνάζατε:

— Που θῃσκομαι!

— Σατανικά ἐγὼ θα χαμογελοῦσα στο σκοτάδι και θα σὰς βοηθοῦσα να κατέβετε.

— Φαντασῃτε τώρα ένα σπίτι στὴν άκρη του δάσους, μιά ὅλλα ἢ ὅ,τι άλλο θέλετε!... Άνθῃ παντού!... Έδῶ μιά μπιγκόνια, τριγυρισμένη από ρόδα και γιαιοειμή. Στο βάθος ἡ άσημένια λάμψη μίας λίμνης, ἡ ένός ποταμίου ἡ τῆς θάλασσας, ὅ,τι προτιμάτε.

— Ο θῃρῃος που θα προεξενούσε ἡ άφιγίς μας, θα ζωντάνευε τὴ μυστηριώδη αὐτὴ κα τοικία.

— Και να... Εμφανίζεται ένας θαλαμηπόλος, από εκείνους που δεν υπάρχουν πιά σήμερα. Ὁρει άσπρη περρούκα και έχει ὅλη τὴν ευγένεια του παλπού καλού καιρού!...

— Τὸ σπίτι είναι ὑπέροχα έπιπλωμένο, με κάθε δυνατὴ πολυτέλεια. Ὑπάρχουν παντοῦ καθρέφτες για να κυττάζεσθε.

— Δεν μπορείτε να συγκρατήσετε ένα έπιφώνημα θαυμασίου:

— Α, τί ὡραία που είναι!

— Άνοιγτε τώρα εκείνη τὴν πόρτα. Βῃσκεσθε στὴν τραπεζαρία. Ένα γεῦμα σὰς περιμένει.

— Τί ὁμορφα στολισμένο τραπέζι, τί ὡραία έκλογῃ φαγητῶν! Ὁσικά πεινάτε! Πάρτε ακόμα λίγο άσπρη κρέας πουλιού, ρουφῃτε ένα δαχτυλάκι σαμπάνιας ακόμα. Τὸ άνθισμένο περιδῶλι σας κραταί μα γεμμένο.

— Και τὴ βελουδένια αὐτὴ νύχτα, κάτω από τὸ φῶς του φεγγαριού, μένουμε και οἱ δύο μας πῶδι - πῶδι, για ν' άκούμε τὸ θῃο τραγούδι του άπῃον!...

— Τὸ κεφαλάκι σας γέρνει στὸν ὡμο μου. Ο φλογερὸς ερωτικός ψίθυρος συμπληρώνει τὴ γλυκειά σας μέση.

— Έλάτε, ἄς πάμε πάλι μέσα, άφῃστε να σὰς ὀδηγήσω ἐγὼ!...

— Βλέπετε αὐτὸ τὸ δωματίο, πῶς είναι λουμένο από φῶς; Σας ὀρκίζομαι ὅτι θα σὰς ὑπακούσω, αν μου άπαγορεύετε να διαδῶ τὸ κατῶφι του!...

— Δεν θα μὸς άπαγορεύετε ὅμως τίποτε, λατρευτὴ μου άγάπη. Θ' άνοιξετε τὴν άγκαλιά σας και θα με δεχῃτε γεμάτη παρὰφορά!...

— Α

— Άλλοίμονο, κυρία!... Οὔτε αυτοκίνητο κομψό και γρήγορο ἐγὼ, οὔτε διακριτικό σωφῃρ, οὔτε πλῆθος έξοχῶ κι' οἱπῃ. Μόνον ὑπῃτία και φαντασία ἡ μπορούσα να σὰς προσφέρω!...

— Πρέπει λοιπόν να πάψω γι' αὐτὸ να σὰς αγαπῶ; Πρέπει να ικανοποιηθῶ ἁπλῶς με μιά φευγαλέα ἡδῶνη, μ' ένα όνειρο!...

— Αὐτὸ θα ἦταν προδοσία για σὰς, που είσθε τόσο ὡραία!...

— Θα ἦταν κατάπτωσις για τὴ δική μου τὴν ὑπερφάνεια. Γι' αὐτὸ, σὰς τὸ λέω καθαρά:

— Σας αγαπῶ, κυρία, σὰς λατρεύω!... Σας λατρεύω και σὰς ποθῶ!... Έλεος!...

Ἰδιοκτησία
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ

Γραφεία: Ὁδὸς Σαγπαρῶζα 5
Τηλέφωνο: 29.967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 244

ΑΘΗΝΑΙ 21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1943

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 500

ΚΟΖΕΡΙ τῆς έβδομάδος

Σε νέες βάσεις

Πρέπει να εργάζεται ἡ γυναίκα; Και όταν εργάζεται είναι δικαίον να μὴν ἔχη τὰ ίδια δικαιώματα με τὸν άντρα; Με τὶς άπορίες αὐτές άσχοληῃθκαν ἔδῶ και λίγες μέρες μερικές από τὶς αθηναϊκές εφημερίδες, ἐξ άφορμῆς ενός νομοσχεδίου που κατετέθη στο Σουλδικὸ κοινοβούλιο από ένα βουλευτή.

Δὲ θα σὰς ἐπανάλαβω ὅσα ἔχουν γραφῇ ἔως τώρα ὑπὲρ τῆς εξίσωσης τῆς εργαζομένης γυναίκας με τὸν άντρα. Θα περιορισθῶ να σὰς μεταδῶσω τὶς άπόψεις τῶν αντίθετων. Ἀντιθέτων ὅχι μόνο στὴν άξίωσι, ἀλλὰ, γενικώτερα και στὴ συμμετοχή τῆς γυναίκας στὸν άγωνα του βιοπορισμοῦ.

Με πόση ειρωνεία είναι γραμμένη ἡ επιστολὴ του κυρίου αὐτοῦ που πιστεύει ὅτι ἡ εργασία τῶν Ἑλληνισμῶν θα σηπῃνη τὴν διάλυση τῆς οικογενείας... «Συμφωνοι, γράφει, να σφυρῇ ἡ γυναίκα από τὸ σπίτι και τὴν κουζίνα και να τράβῃη κατ' ευθείαν δια τὰς ανωτάτας θέσεις τῆς πολιτείας. Τὸ πράγμα θα είναι πολὺ ὡφελερμον και τὸ θέαμα εξαιρετικά ευχάριστον. Φαντασῃτε π.χ. ένα ὀρκωτὸ δικαστήριο από γυναίκες. Δώδεκα ὡραίες γυναίκες με τὶς πολυχρῃμες ένδυμασίες τους, με τὰ κοκκίνα χεῖλα και τὸ καθεφτακι διαρκῶς στο χέρι, με τὴν κυρία Πρῶσορο και τὴν κυρία Εισαγγελέα διαξίφισομένης, με τὰς κυρίας δικηγόρινας και μ' ένα ποντικάκι εμφανίζομενον κατά τυχήν εἰς τὰ πόδια τῶν ένῳρκων. Θεέ μου, τί χαριτωμένα εἰσφώνητά, τί λιποθυμίες, και αν αἱ κυρία ένῳρκοί είναι εἰς ένδιαφέρουσαν κατάσταση τὶ πρόωροι τοκετοί!...»

Στὸν επιστολογράφο άνήκουν τὰ δύο θαυμαστικά. Ἀλλὰ κι' αν δεν ὑπῃρχαν θα τὰ προσέθετα. Χρειάζονται, αλήθεια, και δύο και τρία θαυμαστικά για να εκφράση κανεῖς τὴν άπορία του, γιατί σὲ μιά ἐποχὴ που αὐτὸ χρόνον σὲ χρόνον τὸ ρεύμα τῶν εργαζομένων γυναικῶν ὀγκύνεται και ὑπάρχουν και γειτονικές ακόμα χῃρες, ὡπως ἡ Γουρκία, ὅπου ἡ γυναίκα άπονεμει δικαιοσύνη, θῃσκονται ανθρωποὶ που κάνουν τόσο κακῆς ποιότητος πνεῦμα για να ἐπαναλάβουν παρπάλεια επιχειρήματα που τ' άνέτρεψε και τὰ ξεπέρασε ἡ πράξις στὴ ζωῃ.

Δὲν πληροφορήθηκε λοιπόν ο κύριος αὐτὸς τὴ μεταβολή που ἔχει συντελεσῃ; Γνώρισε τὴν Ἑλληνίδα που τρομάζει στὴ θέα ποντικῶν και δεν γνώρισε τὴν Ἑλληνίδα που άφῃνει τὶς άνεσεις του σπιτιού της, και, σὲ περιόδους ἐπιστρατεύσεως, μπαίνει άπτόητη σὲ χειρουργεία και παρακολουθεῖ ἐχειρήσεις, και ὀλέπει τὸ αἶμα να τρέχη και ἐπιδένει τραύματα και παραστέκει ἐτοιμοθάνατος στὶς τελευταίες στιγμές της;

Ἀνοηταίνει με τὸ φτηνὸ του πνεῦμα και δὲ σκέπεται πόσος Ἑλληνίδες τὴ στιγμή αὐτὴ προσφέρουν ἐθελοντικά τὶς ὑπηρεσίες τους στο έργο τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγῆνης;

Τὸ πῶς περιεργό ὅμως ἀπ' ὅλα είναι ὅτι ἡ εργασία τῆς γυναίκας παρουσιάζεται ὡς μοντέρνοιός ἐπικίνδυνος για τὴν οικογένεια. Τὸ λένε και ἄσπεμο

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Συνδρομαί: Έτησία Δρχ. 10.400
Έξάμηνος 5.200

ΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Στὴ Ζούγκλα

Υπό Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

20ν

(Συνέχεια ἐκ του προηγούμενου)

— Άπ' τὸ ταξίδι τὸ φρικτὸ κι' οἱ δύο μας κουρασμένοι και καταπονημένοι, ξαπλώσαμε φαρδεῖα - πλατεῖα στο χορταρένιο στῤῃμα που τῶχαν γιά... σεντόνι κι' ὡς τὶς έννενα τὸ πρῶτο κοιμόμασταν ακόμα, θυμίζοντας ὀλίγον τί, τὸν... Βῃττη τὸν Ἀντώνη.

ΠΡΩΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Μετὰ τὶς δέκα δγῃκαμε, ἀνὰ τὰς άτραπούς, ρωτώντας και γυρεῖνοντας κι' ἐγὼ κι' ο Καρεκλάτος, να θροῦμε τοὺς λοιπούς Ἑλλῃνες τῆς Βροδυνῆς) τοὺς λήγοντας εἰς ἄτος) Ἐντὸς ὀλίγου, πράγματι, πετύχαμε τὸν ένα που μίλαγε Ρωμείικα, λιγάκι μπερδεμένα.

Τὸν κάναμε τὴ σύσσαι κι' ἐκείνος ἐν τῷ ἄμα άπειρῶς συγκινήθηκε και τῶρριξε στο κλάμμα.

ΑΣΙΟΛΥΠΗΤΟΣ

— Γιατί δακρύζεις, τὸν ρωτῶ. Γιατί; Για ποιά αἰτία; — Γιατί στὴ Ζούγκλα θῃσκομαι μιά... δωδεκαετία.

— Δώδεκα χρόνια ὀλόκληρα;

— Καί πάω στα δέκατρία. Στὴν Ἀφρική σπατάλησα τὰ νεῖδα τὰ ὡραία και τώρα έτοιμάζομαι να πάω για τὴν... Τροία. κατόπιν νέας έντολής του... Γιώργη του Ἀσπρέα!

— Καλὰ μὴν ἀπελπίζεσαι, τοῦ λέω, ρέ Καπάτε... Κι' αν θέλῃς ακολουθεῖς μας... — Που πρόκειται να πάτε;

— Για «ρεπορτάζ» του «Θησαυροῦ».

— Ναρθῶ με προθυμία.

— Θ' άρχίσουμ' από σήμερα!

— Ἀντίρρῃσι καμιά!

Τὸν πήραμε κι' αὐτὸν μαζί κι' ἐν συντομία πάση τὸ δρόμο συνεχίσαμε και μῃκάμε στα δάση.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ

Μὲ προφυλάξεις μῃριες, με δέος και με τρόπο, ακολουθεῖ τοὺς συνοδοὺς στὸν δύσκολο τὸν δρόμο.

— (Που πάμε); (Που θῃσκομαστε); ρωτῶ τὸν καθένα και μ' άπαντοῦν ἐν στόματι οἱ φίλοι συνοδοὶ μου: — Στὰ δάση τὰ παρθένα! — Παρθένα δάση; — Μάλιστα... — Τί λές, μωρὲ παιδί μου;

Και στὴν Ἀθήνα, φίλε μου, αν και δουλεῖ κάμα ὅσο κι' αν ψάξης σήμερα, δεν θῃσκεῖς... τέτοιο πράμα!

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Χωρὶς να καταλάβουμε, μ' αὐτὴ τὴν φλυαρία, επέσαμε ανυποπτοι, μέσ' τ' άγρια θῃρία.

Ἦταν πέντ' ἔξη λέαινες κι' ἐν μέσῳ τῶν... θῃλέων φαίνόνταν κι' ένας τρομερὸς και σαρκοβόρος λέων. Μόλις μὰς είδαν, φρόντισαν τὸ δρόμο να μὰς φράζουν κι' άκόνισαν τὰ δόντια τους, να μὰς... κατασπαράξουν.

Αὐτὸ τὸ πράμα μούφερε στο νοῦ μου μερικούς ἀρσενικούς και θῃλικούς μοντέρνους... κριτικούς. Αὐτοὺς που τόσοι συγγραφείς με κριτικές ταραζουν και τοὺς... κατασπαράζουν!

Κυρίως, δὲ, μὸς θυμίσεν ὁ λέων με τὴ βούλα, ἔσαν ὅκο μὰς... λέοντα, τὸν... Λέοντα Κουκούλα! Και μιά από τὶς... λέαινες - να τὸ τονίσω ὀφείλω καθόλου δεν διέφερε από τὸν... Ἀλκή θῃρῶ!

ΣΩΣΤΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

— Παιδιά, τὸ νοῦ σας! φώναζε ὡχρὸς ὁ Καρεκλάτος, ἀλλὰ τὸν καθυσάσσαν, άμέσως, ὁ Καπάτος: — Καθόλου μὴ φοβόσαστε... διότι τὰ θῃρία, ἀπ' τοὺς ανθρωποὺς ἔχουνε πιο λίγη μαχητρία.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

57

ΓΕΛΩΤΟ-ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Η κ. Καίτη Ν., κοιμάται και όνειρεύεται. Στο όνειρό της βλέπει τον άνδρα της, ο οποίος έχει πεθάνει πρό τριών μηνών. Γίνεται τότε, στον ύπνο της, φυσικά, ο έξης διάλογος:

- Έσύ είσαι άντρουλη μου, που βλέπω στο όνειρό μου;
- Ναι, γυναίκούλα μου, εγώ είμαι.
- Και πώς τα περνάς στον άλλο κόσμο;
- Πολύ καλά. Σου όμοιολώ μάλιστα ότι είμαι περισσότερο εύτυχης τώρα από όσο ήμουν επί είκοσι χρόνια πουζήσα μαζί σου.
- Α, τί εύτυχισμένη που είμαι. Βρίσκεσαι, λοιπόν, στον Παράδεισο;
- Α, όχι στον κόλαση!

100.000.000 ΑΙΩΝΕΣ

Ένας πλούσιος τραπεζίτης, που συνέκρινε όλα τα προσόντα του Σάουλ, πεθαίνει και πηγαίνει μόνος του κατ' ευθείαν στον Παράδεισο.

Με την έμφυτη πονηρία του, πλαιοίζει τον Άγιο Πέτρο και αρχίζει να του μιλάει για διάφορες υποθέσεις:

- Υπάρχει εδώ, τόν ρωτά, χρηματιστήριο, όπως ο' όλες τις μεγάλες πόλεις της γης;

- Ο Άγιος Πέτρος, που είναι πιο έξυπνο τερος από ό,τι πίστευε ο τραπεζίτης, του απαντά:

- Βεβαίωτα, αγαπητέ μου φίλε.

- Τι περίεργο. Δεν άκουσα ποτέ μου να γίνεται λόγος για το χρηματιστήριο του ουρανού. Δεν θάχεται όμως πολύ κίνησι.

- Ε, έμεις, βλέπεις, δεν διαζώμαστε διόλου. Ό,τι κάνουμε, το κάνουμε πολύ όργα. Μη λησμονείς ότι έχουμε όλο τον καιρό, έχουμε έμπρός μας την αιωνιότητα!

- Έχεις δικιο, αυτό δεν τώκα σκεφθή.

- Άλλως τε, όλα εδώ στον Παράδεισο έχουν μια άξια αναφορετικότερη από τη γή. Μία δραχμή αντιπροσωπεύει εκατό εκατομμύρια και ένα λεπτό της ώρας εκατό εκατομμύρια αιώνας!

- Α, έτσι; Αν σάς έδιναν, λοιπόν, μία δραχμή για να μπής στον Παράδεισο, θα ήταν το ίδιο σαν να σάς έδιναν εκατό εκατομμύρια;

- Ακριβώς.

- Όρστε τότε μία δραχμή και άφησε με να περάσω.

- Πολύ εύχαριστος.

- Και με ένα λεπτό ειρωνικό χαμόγελο ο Άγιος Πέτρος πρόσθεσε:

- Περμένε μόνο μία στιγμή, σε παρακαλώ.

Ο...ΕΚΤΟΣ!

Κάποτε έδραπέτευσε από τας φυλακάς ένας κατάδικος. Το τμήμα Γεν. Αποφαλείς είδοσαν όμως όλα τα αστυνομικά τμήματα και τις αστυνομίες των επαρχιών και ουχόχρονος απέστειλε και φωτογραφίες του δραπετού άν φάσε, προφίλ, τρία τέταρτα, ξυρισμένων, με μουστάκι και με γένεια.

Επειτα από λίγες μέρες η Γενική Α.σφάλεια έλαβε την έξης άναφορά ενός επαρχιώτου αστυνομικού:

«Έλαβα τις φωτογραφίες των έξ προσώπων που μου στείλατε. Συνέλαβα ήδη τους πέντε απ' αυτούς. Έλπίζω να μη μου διαφύγει ο έκτος!»

Ο ΤΥΧΗΡΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

- Χθές το βράδυ, λέει ο Γιάννης, μπήκε ένας λησποδής στο σπίτι μου, λίγο πριν πάω εγώ.

- Τι λές;... Ερωτά ο Πέτρος. Και άρπαξε τίποτε;

- Άρπαξε κάτι μπιστονιές απ' τη γυναίκα μου, τόσο νερές, ώστε σήμερα βρίσκεται στο νοσοκομείο. Η Ευανθία, βλέπεις, τόν πήρε για μένα μέσα στο σκοτάδι!

ΗΤΑΝ ΤΥΧΕΡΗ

Ο κ. Ζαχαρίας Π. πρό του κ. άνακριτού.

- Κατηγορείσαι, τού λέει, ότι επέταξες τη γυναίκα σου από το παράθυρο του δειτέρου πατώματος του σπιτιού σας.

- Πάλι τυχερή ήταν, λέει ο σύζυγος.

- Γιατί;

- Γιατί μπορούσε να καθώμαστε στο έ-

κτο πάτωμα!

Αγάπες του Βουνού και το Κάμψου

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

Στο προσηλιακό, στο πεζούλι της ανθισμένης αλφης, μία γρηούλα με κατάλευκα μολλάει κάθεται και γνέθει.

Κοντά της βρίσκεται μία χαριτωμένη παιδούλα.

- Θεία, λέει η μικρούλα, πές μου την ιστορία της αγάπης σου.

- Άρχισες προχτές να μου τη διηγείσαι και σταμάτησες στην αρχή.

- Σ' έπνιξε ένας κόμπος στο λαιμό.

- Η γρηούλα άναστενάζει.

- Δεν είναι για σένα αυτές οι ιστορίες, της άποκρίνεται.

- Όχι, θειούλα, δεν έχεις δικιο. Είμαι άρκετά μεγάλη πιά.

- Μή μου άρνεύσαι, θεία μου. Σε παρακαλώ.

- Μα τί θές να μάθεις τρελ-λοκόριτο;

- Πώς έλασες τόν λεβέντη που σ' αγαπούσε. Τί έγινε εκείνη τη σκοτεινή νύχτα;

- Η γρηούλα ξαναστενάζει.

- Παρατάει κάτω τη ρόκα της και βοβλίζεται, για λίγο, σε σκέψεις.

- Της φαίνεται σαν να όνειρεύεται.

- Πέρασαν έξη ή και περισσότερα χρόνια από τόν καιρό που σου νέβρι το περιστατικό που ζητάει να της διηγεί η μικρούλα.

- Η γρηούλα νιώθει μεγάλη λύπη στην καρδιά, μα δεν έχει τη δύναμη ν' άρνιθι.

- Μ' άρνη, συγκινημένη φωνή άρχίζει να διηγείται, σαν να λήξεν άνα θλιβερό, πονεμένο παραμύθι:

- Μία φορά κι έναν καιρό, μικρούλκτα μου, ήταν μία όμορφοκοπέλλα που τη λέγανε Άρε-τι...

- Έσύ, θεία.

- Άγού, καρδούλα μου.

- Άγού, θειούλα;

- Η Άρετι ήταν, όπως σου είπα, η πιο όμορφη, η πιο όμορφη κοπέλλα του χωριού.

- Ό, ποιος τήν άντικρύζε δεν μπορούσε πιά να τήν έχασθ.

- Όνειρεμένη όμορφη μικρή μου. Χίλιος δυο τη ζήτησαν απ' το χωριό της κι απ' τα γύρω χωριά κι απ' την κοντινή άκόμη πολιτεία.

- Μα η Άρετι είχε κλεισμένη πιά την καρδιά της για όλους. Και μέσα στην κλειστή καρδιά της είχε ένα θρόνο, το θρόνο της αγάπης.

- Και στο θρόνο αυτό καθόταν ο πολυαγαπημένος της, ο ένας και μοναχός, ο πιο λεβέντης κι ο πιο άξιος απ' όλους: ο Θάνατος, το πιο ναχοπαδί του τέλειγχα του άντα-κρυνού χωριού που βρίσκεται πάλι στο ποτάμι.

- Και τόν αγαπούσε πολύ, θεία;

- Τόν λάτρευα, μικρούλα μου. Τόν αγαπούσα σαν τα μάτια μου.

- Αυτός ήταν δέν ήθελε ν' άκού-σων κοινότητα για γάμο. Ο πατέρας μου είχε κάνει μεγάλη πε-ριουσία στη Ρουμανία και όνει-ρεύονταν να με δώση σ' έπιστή-μονα. Άλλοιόμουν σε μένα!...

- Η θέλε γιανόρ η δικηγόρο. Ούτε τα κλάματα μου, ούτε τα παρακα-λία μου, μαλάκωσαν τήν καρδιά του. Και τότε, πάνω στην άπελ-πία μας, ο Θάνατος άποφάσισε να με κλέψ.

- Θά μπό μιά νύχτα σπύτι σου και θά σ' άρπάξω, μου είπε μία μέρα. Έτσι θά τελειώσουν όλα και θ' άναγκαστούν να μάς παν-τρέψουν.

- Εγώ πάγωσα. Ο πατέρας μου ήταν αούτηρος, θηριο άληθι-νό. Μα ο Θάνατος έπέμεινε.

- Και σ' έκλεψε θεία;

- Η γρηούλα άναστενάζει βα-θεία:

- Μ' έκλεψε και δέν μ' έκλε-

- Ψε, κόρη μου. Η Μοίρα έπαίξε ά-σχημο παιχνίδι σε μένα τήν ά-μοιρη. Άχ! τί νύχτα ήταν εκεί-νη. Παναγία μου! Έίχαμε μούσα φίρνες μία θεία μου με τη κόρη της, τήν εαδέλη μου τήν Άννιώ. Η Άννιώ ήταν νοσηλεύτρια, μα μπρός σε μένα δέν έπαυνε χαρ-τώσια. Δειννήσαμε και παλαγι-σάμε. Έξω φυσούσε ένας παλά-βοαγέρας. Σύννεφα στον ουρανό. Πίσω, σκοτάδι στο χωριό. Κον-τά τα μεσάνυχτα άκούσαμε τα σκυλιά να γαυγίζουν άαυνομέν-τα. Ο πατέρας μου είχε παραμύ-θι στο τραπέζι και κοιμόταν άθεα-ία. Το κακό έγινε μέσα σε λίγα δευ-τερόλεπτα.

- Πατημασιές άντήχησαν στη σκάλα, η πόρτα γκρεμιστηκε, τόν σπύτι άναστατώθηκε. Παναγία μου!... Ήταν ο καλός μου. Έίχα παραχωρήσει τη νύχτα εκείνη τόν κρεβάτι μου στην εαδέλη μου τήν Άννιώ. Ο άγαπημένος μου δέν ήξερε τίποτα. Μπήκε στο σπύ-τι με τούς φίλους του, ώρμησε έ-ισα στη κάμαρά μου, μέσα στο άσπυ σκοτάδι, άρπαξε τήν εαδέ-λη μου τήν Άννιώ στην άγκαλιά του, τήν έκοψε στον άιο και χά-θηκε μέσα στην άγρια νύχτα!...

- Καυμένη μου θεία!...

- Καυμένη κι' άστρατοκαυμένη η άμοιρη... Ποτέ δέν θά έξάσω τη νύχτα αυτή. Ξύπνησε ο πατέρας μου, έζήτησε τόν συγγενολό μου και έζηγκαν ώπαυμένοι να κιν-ηθούν τόν Θάνο. Εγώ ήμουν τρελλά άπ' τόν πόνο μου. Κατά-λασα τί είχε συμβή και πηγαίνα να τρελλάσω.

- Μισοκοιμισμένη η εαδέλη μου, ασπασμένη απ' τόν πόνο της, έ-χασε τήν λαλιά της. Έτσι έβγε-λασμένος ο Θάνατος τήν κοινότητα μαζί τόν σπύτι δούνα. Έκλαψα, σκοτώθηκε, δάρθηκε αυτή τη νύ-χτα. Κι' είδα δίκιο να τρέμω και να άνησυχώ. Γιατί οι δικοί μου δέν θόνηκαν τόν Θάνο τήν ίδια νύ-χτα. Θά τού έπαυριαν έτσι τήν κοπέλλα και θά σκεπαζόταν τόν κακό.

- Και τί άπόνγινε, θεία;

- Άχ! παιδάκι μου... Άν συ-νέβαινε αυτό σε μία πολιτεία και μάλιστα σήμερα, ο Θάνατος θά γύ-ριζε τήν κόρη πίσω και άργα ή γρήγορα θά γινόταν άντρας μου. Μα στα χρόνια εκείνα οι άνδρες πού ήταν σκληροί. Σκατώνονταν και σκότωναν για τήν Άννιώ. Άννιώ είχε ντροπήσει μιά πύ-πούννη. Κι' ο Θάνατος, ο άγασ-μένος μου βρέθηκε στα στενά ο-δούσυχος, κι' άναγκάστηκε να τήν κλέψ.

- Άλήθεια, θεία;

- Ναι, καρδούλα μου.

- Κι' έσύ, θειούλα;

- Εγώ, κόρη μου, έσκημα τόν κεφάλι μου για να προλάβω τήν αμτατοχούα. Θά γινότουσαν σκα-τωμοί, θά στέλνανε πρώτο-πρώτο στον Άδη τόν καλό μου. Το έση-ρα λοιπόν άπόφασι. Τού μήνισα να σφίξω τήν καρδιά του και να κλέψω τόν άντρας τήνος τόν καθή-κον του. Πόνεσε ο δύστυχος, σπα-ράχτηκε. Έγινε η καρδιά του κομμάτια. Μα στο τέλος... τί να κλέψ; Έσκημα τόν κεφάλι του και δέχτηκε τήν Μοίρα τήν άπόφα-σι. Παντρεύτηκε τήν Άννιώ, με τήν καρδιά πληγωμένη.

- Κι' έσύ θεία;

- Εγώ καλογέρεψα μέσα στο σπύτι μου.

- Τόσο όμορφη που ήσουν!...

- Μαράθηκα τα νεύατα μου, στέγνωσε η καρδούλα μου. Είπα πώς δέν θά παντρευθώ και κρά-τησα τόν λόγο μου...

- Φτώχη θεία!...

- Φτώχη κι' άμοιρη, κορούλα μου. Έτσι ήταν γραφό το μου.

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ

ΟΜΙΛΕΙ Η ΧΕΛΙ ΦΙΝΚΕΝΤΣΕΛΛΕΡ

Θά σάς μιλώσ όήμερα για κάτι που έν-διαφέρει κάθε γυναίκα: για τίς ρυτίδες, τόν μεγάλό αυτό κακό που καμμία γυναίκα δέν μπορεί να άποφύγ.

Ο χρόνος, τα θάνατα, οι άσθένειες ά-φύινουν τα ίχνη τους στο δέρμα μας και άλλωθώνουν σιγά-σιγά τα χαρακτηριστικά μας και τήν έκφραση τού προσώπου μας.

Οι μοντέρνες γυναίκες όμως άπέδειξαν ότι μπορούν άκόμη και χωρίς να καταφύ-νουν στην αισθητική χειρουργική να παρα-τείνουν επί πολλά χρόνια τήν νεότητά τους.

Πρέπει να σημειωθώ ώστόσο πριν άπ' ό-λα, ότι υπάρχουν πρόσωπα που ρυτιδώνον-ται εύκολότερα και άλλα δυσκολότερα. Αυτό εξαρτάται από τήν ποιότητα των ί-στών, από τήν διαμόρφωση των όστών που τούς συγκρατούν και άπό τήν έν γένει υγείην κατάρτη. Μία γυναίκα με υγία οργανισμό έχει κρεδόν πάντοτε σάρ-κες σφιχτές, μύς έλαστικούς και δέρμα που άντέχει στις προσβολές του χρόνου. Γι' αυτό, όσες θέλουν από τόν πρόσωπό τους πρώτρες ρυτίδες, άς συμβουλευθουν τόν γιάτρό τους για να εξακριβώσουν μήπως η υγεία τους δέν είναι τέλεια.

Θά προσθέσω έδώ ρι πολλές γυναίκες όνομαζόντων κακώς ρυτίδες τα μικρά αυ-λάκια που σχηματίζονται με τόν χαμόγελο στις γωνίες τού στόματος και των ματιών και που δέν άποτελούν σημεία του χρόνου, άλλα άπαραίτητα στοιχεία τής έκφρασεως τής φυσιογνωμίας, όπως λ.χ. η λάμψη των ματιών. Ένα πρόσωπο άπολύτως λείο και άκίνητο δέν είναι ποτέ όμορφό, έστω και άν έχη τέλειες γραμμές. Δεν άποφύινουν ποτέ τόν ιδεώδες τής όμορφιάς οι χαμογελαστές και άμυχες κούκλες!

Πολύ συχνά, σε περίπτωση άρρώστειας ή νευρικής εξάντλησεως, εμφανίζονται πρό-ωρες ρυτίδες. Άν όμως τόν άτομο είναι νέο, ξαναχάνονται με τόν δυνάμωμα τού οργανισμού του.

Τα πρόσωπα που ρυτιδώνονται εύκολώ-τερα, ιδίως γύρω από τα μάτια, είναι εκεί-να που έχουν στεγνή επιδερμίδα. Στην πε-ρίπτωση αυτή χρειάζεται να τραφή τόν δερ-μα με λιπαρές κρέμες που έχουν ως βά-σιν τήν λαυολίνη. Πρό πάντων άλείφεται τόν γύρο των ματιών σας, κάθε βράδυ προ-τού κοιμηθώ.

Τα μασάζ όταν γίνονται από ικανά χέ-ρια έχουν πάντοτε άποτελεσματικότητα, ιδίως για τίς ρυτίδες των γυναιών τού στό-ματος, που εμφανίζονται άκόμη και σε πο-λύ νεανικά πρόσωπα.

Όταν περάσουν πιά τα χρόνια, μοναδι-κό μέσον θεραπείας κατά των ρυτιδών έν-νε ή αισθητική χειρουργική. Μεταχειριθώ-τε τήν όμωσ όσο τόν δυνατόν άργότερα, γιατί άποτελεί ένα φάρμακο προσωρινό, μόνο ένεργεια. Έπειτα από ένα χρονι-κό διάστημα που ποικίλλει από τόν ένα πρό-σωπο στο άλλο, οι ρυτίδες ξαναεμφανίζον-ται.

Όταν έχετε στο πρόσωπό σας ελαφρές μόνο ρυτίδες, μπορείτε να καταφύνετε στη μέθοδο (ηπάλιγκ), που άποτελεί ένα βαθμιαίο γδάρισμα τού δέρματος, τόν όποιο άντικαθίσταται με καινούργια επιδερμίδα. φυσικά, μόνο ένα είδος. Ινστιτούτο κάλλο-νής μπορεί να εφαρμόση τήν μέθοδο αυτή.

ΧΕΛΙ ΦΙΝΚΕΝΤΣΕΛΛΕΡ

Χέλι Φινκέντσέλλερ

ΚΙ' ΕΤΣΙ ΗΣΥΧΑΣΑΜΕ!

Έγώ και η Λέλα παντρευθήκα-με. Πέρασαμε τόν γλυκό μήνα τού μέλιτος. Έπειτα τούς έπόμενους μήνες τής συζυγικής εύτυχίας, και όταν τελείωσαν κι' αυτοί άρχισα-με να γυρίζουμε τόν τροχό τής συζυγικής ρουτίνας: Συσήθει-ταλές στενωχώρια, περιορισμοί τής προσωπικής έλευθερίας: Νω-ρίς στο σπύτι, δικαιολογίες για τίς άναποφρεκτες άργυπορίες και όταν αυτές δέν είχε πειστικές, οι σχετικοί καυγάδες. Έίχα κι' ένα φίλο, τόν Μίμη. Και η γυναίκα μου, τόν φίλο, τή Τζένυ. Έλεει-θερα παιδιά κι' οι δυο. Έρχόντου-σαν στο σπίτι και μάς κρατούσαν συντροφιά άρκετά συχνά. Αυτός ο Μίμης όμως άρχισε σιγά-σιγά να μου διστά στα νεύρα, μ' άλη τήν αγάπη που τού είχα. Όχι για κανένα σούδαρό λόγο. Δεν μούκανε τίποτα τόν παιδί. Άλλά αυτή η έλευθερία που είχε και χαίρονταν στα γεμάτα, με πείρα-ζε. Έρχονταν, άς πούμε, κατά τίς έφτά-όγτώ τόν βράδυ, τρώγαμε, άκούγαμε ραδίο, παίζαμε χαρτιά. Και περνούσαν όρες αθώατα, χωρίς ο Μίμης να αισθάνεται κοι-μιά έξωτερική ύποχρεωσι που να τόν κάνει να φύγη.

Συχνά μάς διηγόταν τα γλέν-τια του.

- Προχθές τόν σπάσαμε με μία παρέα στη «Σπρέλινγκ». Φύγαμε έμμερμωστά.

- Και πήγες σπύτι τέτοια ώρα;

- Τόν σπύτι άδερφο; Συνεγίσαμε τόν γλέντι μας όλόδυ. Στο σπύτι ένός τής συντροφιάς. Για μεθύ-ριο μάλιστα έχουμε άφράτα σχέ-δια. Θά πάμε στην Κηφισιά που μάς έχει καλέσει κάποιος φίλος στη βίλλια του. Λογαριάζουμε να μείνουμε τρείς μέρες! Φωτά-ζεσαι τί έχει να γίνη. Όόχοιμε και άφράτα θηλακά στη παρέα!

Τρείς μέρες γλέντι. Θηλακά στη παρέα. Και κανένα αφέντη με ρωτήσε τόν Μίμη: Πού ήσουν, που γυρίζεις, γιατί άργησες, και τόν έσπα, που να καταλήγουν συ-νθήκες σε φέρεδους καυγάδες!

- Έλεθερό που! ο Μίμης πετού-σε όπου ήθελε, άπολύτως άφέντης από έαυτό. Πουλί χωρίς κλουδί, με άαυτοκίνητη τήν πόρτα. Και περιπέτειες όσες τσοβόδες η μυχί του. Σήμερα η Τζούλια άφρία η Λίλη, μεθούσιο η Καίτη και τρά-βα κορδέλλα...

Κι' η Τζένυ άπ' τήν άλλη με-ριά περίπου τόν ίδια κι' εκείνη. Προχθές πήγε στο σινεμά με κά-ποιον κύριο που τη φιλοτάριζε. Έχτες τήν είχαν προσκαλέσει σ' ένα πάρτυ δανούχτιο. Άδριο θά πάη ραντεβού μ' ένα άλλο φίλο που τήν λέει κουταμάρες κι' αυτή διασκεδάει, χωρίς να τού έπι-τρέψη ούτε ένα φιλή. Άρνότερα λογαριάζει να κάνει ένα ταξίδι μόν-η της, έντελως μόνη της σαν μιά άνεξάρτητη ευρωπαϊκή κόμησσα για να κυνηγήση περιπέτειες. Λο-γαριασμό σε κανένα αφέντη κι' αυτή...

Όταν μάς διηγόνταν τίς χαρές τής ζωής της, έβλεπα τήν γυναίκα μου να κατσοφυάλη και να μελαγχολή. Ζήλευε κι' αυτή τη φίλη της, και με τόν δίκιο της...

Όπου μία μέρα λέω στη γυ-ναίκα μου:

- Έρείς τί σκέπτομαι Λέλα; Δεν είναι ζωή αυτή που κάνεις ο Μίμης. Ένας τόσο σούδαρος άν-θρωπος είναι κρίμα να ρεμπτελειώ-πύει χαμένος και τόν λυπάμαι.

- Δεν έχεις άδικο, άπαντά η γυναίκα μου. Πού θά πάη αυτή η ζωή! Πρέπει ν' άποκτηθώ ένα σούδαρο σκόπο στη ζωή του. Άλ-λα μήπως είναι ζωή κι' αυτή που κάνει η Τζένυ; Άκούος έκει να γυρίζω με τόν ένα και τόν άλλο στο σινεμά, στα πάρτυ και σε ραντεβού! Και να λογαριάζω να κάνω και ταξίδι μόνη της, κορί-τσι πρώτα! Έγώ τί να σου πώ.

Όταν τήν άκούω να μου διηγί-ται αυτές τίς ελαφρότητες, άνα-κατω. Τή λυπάμαι τήν κακομο-

ρα, γιατί τήν άγατώ...

- Κι' ένώ τόν λυπάμαι τόν δυ-στυχή τόν Μίμη.

Κι' άφού σκέφτηκα λίγο, είπα:

- Τι λές; Τους παντρεύουμε;

- Ωραία ιδέα! Φώναξε ένθυ-σιασμένη η Λέλα. Τό βρίσκεis ό-μως εύκολο;

- Όταν πείσουμε από δίπλα και οι δυο, θά τούς παντρεύουμε.

- Σι μωφονο!

Κι' από τήν ήμέρα εκείνη έβα-λαμε μπροστά τόν σγέδιό μας. Έ-πηρεσε πρώτα-πρώτα τόν Μίμη. Και άρχισαμε να τού ζωγραφί-ζουμε με ζωγραφά χρώματα τή ζωή που έκανε. Δεν είχε ζωή αυτή η Τζένυ. Τόν έβαβα έδώ, τόν έβα-λε εκεί. Έξυπνη άπόψε, έξυπνη άπόψε, έρρημος και μόνος μέσ' στη ζωή τόν τή κακομοιά τόν κάμπο. Αυτό λέγεται ζωή!...

Έπειτα άρχισαμε να τού παρουσιάζουμε τήν όμορφη εικόνα τής συζυγικής ζωής. Ναι, Μίμη. Η εύτυχία είναι νύχης ένα δικό σου καλοέσπε-νο σπύτι, νύχης μία γυναίκα που να σου κρατάει γλυκάτα συν-τροφιά, να μοιράζεται μαζί σου τίς χαρές σου και τίς πίκρες σου να σε περιμένει τόν βράδυ να γύ-ρισης στο σπύτι κουρασμένος από τή δουλειά σου και να σε έξκου-ράζει με τή φιλία της, με τή χά-ρι της, με τήν παρουσία της. Νά θρίσκis τόν φαί σου έτοιμο, τή σούπα άκαμένη, να δέχεσαι τούς φίλους σου και να περνάς γαρό-μενες βραδιές μαζί... Ναι, Τζένυ. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη εύτυχία από τή συζυγική ζωή. Έτσι η ζωή τού άνθρώπου άποκτά ένα νό-ημα, μία σοβαρότητα, ένα σκο-πό...

Κατόπιν πιάσαμε τή Τζένυ. Η ζωή έν' αυτή που κάνεις όσα κο-ρίτσι μου, γυρίζοντας άνεξάρτηκη έδώ κι' εκεί, άσποτα κι' άπόητα. Σκεφθήκε- ποτέ πού θά καταλή-γης; Συλλογιστηκε ότι τα χρό-νια περνάνε γρήγορα κι' ότι πρέ-πει κι' έσύ να έβρης ένα άνταα συμπαθητικό και καθώς πρέπει να μοιράζεται τή ζωή σου; Ναι, Τζένυ. Η εύτυχία είναι νύχης ένα κομμά σπυτιά δικό σου, κι' ένα άντρα που να σ' αγαπά και να τήγαίνει μαζί στα θέατρα, στα σινεμά και στα κέντρα, να σου παίρνει τσοβόδες και μπιζού για να σε βλέπη πάντα όμορφη και να καμαρώνης δίπλα του, όταν λές: ο άντρας μου. Κι' αυτό τόν πάλι-κτικό ταξίδι που λογαριάζεις να κάνης μόνη σου, πόσο πού νοη-τευτικό θά είναι όταν τόν άποφασί-στες μαζί κι' όταν μάλιστα λέ-γεται ταξίδι τού γάμου.

Και πές τού Μίμη, πές τής Τζένυ, έναπες τής Τζένυ, τούς καταφέραμε να πούνε τόν ναί. Έ-χανε μία συμπάθεια μεταξύ τους που με τή δική μας μεσολάση έ-γινε έρωτας κι' έκείνος κατέληξε σε άμοιβαία ύπόσχεσι γάμου.

Ο γάμος έγινε τήν έργονη Κηριακή. Τόν ζευγάρι τόν στεφα-νώσαμε έμεις. Και καθώς γαί-ποός και γύφ έλαμπα από χα-ρά έμεις σκεπτόμαστε: Κόποιες τώρα κύριε Μίμη να μού τα σπας στη Σπρέλινγκ, να γυρίζεις στο σπύ-τι τα έμμερμωστά, να τήγαίνης σε τριήμερες έκδρομες κι' ν' άρ-γής, έστω κι' ένα μικρό τεταρτά-κι από τήν κανονική σου άρα. Κι' έβα και σ' κυρία Τζένυ να μού προαβόλογισαι σε ραντεβού με τόν θύματά σου, να τήγαίνης μόνη σου η με τίς πιο διαφορετικές πα-ρέες στα σινεμά και στα άλону-κτια πάρτυ. Θά ήπιτε κι' οι δυο στο κλουβί. Κι' όποτε να πετά-ξετε από και μέρα, άν μπορείτε...

Ευχθήκαμε τόν έίο άνδραπαρ-το στο ζευγάρι και γυρίζαμε τόν σπύτι εύτυχισμένοι, έγώ και η Λέ-λα. Ένώθαμε πώς ένα έδαος είχε φύγει από πάνω μας. Σάν να έλγανε φορτωτές τίς άλυσί-δες τού γάμου σε δυο άόλους άνθρώπους. Κι' έτσι ήσυχάσαμε...

Τή λυπάμαι τήν κακομο-

ρα, γιατί τήν άγατώ...

Κι' ένώ τόν λυπάμαι τόν δυ-στυχή τόν Μίμη.

Κι' άφού σκέφτηκα λίγο, είπα:

- Τι λές; Τους παντρεύουμε;

- Ωραία ιδέα! Φώναξε ένθυ-σιασμένη η Λέλα. Τό βρίσκεis ό-μως εύκολο;

- Όταν πείσουμε από δίπλα και οι δυο, θά τούς παντρεύουμε.

- Σι μωφονο!

Κι' από τήν ήμέρα εκείνη έβα-λαμε μπροστά τόν σγέδιό μας. Έ-πηρεσε πρώτα-πρώτα τόν Μίμη. Και άρχισαμε να τού ζωγραφί-ζουμε με ζωγραφά χρώματα τή ζωή που έκανε. Δεν είχε ζωή αυτή η Τζένυ. Τόν έβαβα έδώ, τόν έβα-λε εκεί. Έξυπνη άπόψε, έξυπνη άπόψε, έρρημος και μόνος μέσ' στη ζωή τόν τή κακομοιά τόν κάμπο. Αυτό λέγεται ζωή!...

Έπειτα άρχισαμε να τού παρουσιάζουμε τήν όμορφη εικόνα τής συζυγικής ζωής. Ναι, Μίμη. Η εύτυχία είναι νύχης ένα δικό σου καλοέσπε-νο σπύτι, νύχης μία γυναίκα που να σου κρατάει γλυκάτα συν-τροφιά, να μοιράζεται μαζί σου τίς χαρές σου και τίς πίκρες σου να σε περιμένει τόν βράδυ να γύ-ρισης στο σπύτι κουρασμένος από τή δουλειά σου και να σε έξκου-ράζει με τή φιλία της, με τή χά-ρι της, με τήν παρουσία της. Νά θρίσκis τόν φαί σου έτοιμο, τή σούπα άκαμένη, να δέχεσαι τούς φίλους σου και να περνά

Ο ΞΕΝΟΥΧΤΗΣ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Την δούδα πρώην)

Η ΚΥΡΙΑ (στο παράθυρο).
—Οκτώ η ώρα. Και ο άνδρας μου δεν έφύγεσε ακόμα. (Έπιστο περ από τον δρόμο).
—Από τότε που παντρευθήκαμε, ο άνδρας μου ξενυχτάει έπτά φορές την εβδομάδα! (Έπιστο περ από τον δρόμο).
—Αν, να, το χειρότερο καροτσάκι του! Απαιτάει πάντα τα μέτρα του ο δόλος μας! Όταν πρόκειται να ξενυχτήσει παίρνει μαζί του και το καροτσάκι του για να τον κουβαλήσουν όταν θα γίνει σκηνή στο μεθύσι. Ας προστοιμαστούμε για την υποδοχή. (Παίρνει στα χέρια όλα τα πιάτα της κουζίνας και μερικά σκεύη. Το καροτσάκι που έχει μέσα τον σύζυγό της φθάνει στην είσοδο και ελέγχεται από δώδεκα από έναν άρρωστο μένο φίλο του).
—Ο άρρωστος μένος φίλος ο λ ο ο (χαμηλόφωνα). —Μη τόν ευναιτε. Κοιμάται σαν άγγελος! (Βγαίνει πατώντας στα νύχια. Η κυρία όμως, μη λαμβάνοντας υπ όψιν της τις φιλικές συστάσεις,

έκαφενδονίζει, εναντίον του... άγ. γέλου που ροχαλίζει μια ντουζίνα πιάτα).
—Ο κύριος (Ξυπνώντας). Δεν μπορεί να κοιμηθεί επί τέλους κανείς ήσυχος; Μα αυτό είναι άνο πόρορο. (Γυρίζει από το άλλο μέρος). Θα λάβω όμως τα μέτρα μου, κυρία μου! Άβριο άναχωρούμε για το Ίνδο!...
—Η κυρία (α...Για το Ίνδο. σπάν).
—Ο κύριος. —Μίλησαι! Έτοιμάσε άμέσως τις βαλίτσες μας! (Ξανακοιμάται. Η κυρία πηγαίνει να έτοιμάσει τις βαλίτσες γκρινιάζοντας).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Η σκηνή παριστά μια τριφυλίσια θάλασσα. Το πλοίο έχει ναυαγήσει και οι ταξιδιώτες παλαίουν με τα κύματα. Το ζεύγος μας κρατείται από το ίδιο σωσίβιο).
—Η κυρία. —Τώρα που το πλοίο μας, με το οποίο πηγαίναμε στο Ίνδοσταν έναυαγήσε, θα μόνι πής επί τέλους, τι πηγαίναμε να κάνουμε εκεί κάτω;
—Ο κύριος. —Τι περιέργη που είσαι!
—Η κυρία (α...Μίλησε, σέ ικε. τεύω!).
—Ο κύριος. —Έστω... Έσκόπευα να γίνωμε Ίνδοι!
—Η κυρία (α...κατάπληκτη). —Ίνδοι!
—Ο κύριος. —Ναι, έτσι θα ήσαν υποχρεωμένη να με άφηνε ο σύζυγός μου άναυαγισμένος. Θα είχες κάθε συμφέρον να παραταθεί η ζωή μου και να την κατατίσεις ευχάριστη.
—Η κυρία. —Μα γιατί αυτό,

παρακαλώ;
—Ο κύριος. —Γιατί στο Ίνδοσταν, μετά τον θάνατο ενός άνδρος, η χήρα του καίγεται ζωντανή!
(Την ίδια στιγμή μια φάλαινα καταπίνει τον κύριο, την κυρία, και το σωσίβιο).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Η σκηνή παριστά ένα άναπαυτικό... έσωτερικό φαλάινης).
—Ο κύριος (κινείται γύρω του). —Ίδου ήμεις τώρα, στην κοιλία μιας φάλαινας, όπως ο Ίνδοι!
—Η κυρία (διωχνώντας). —Ο Ίνδος.
—Ο κύριος. —Πισθόν... Είμαι πολύ κουρασμένος. Ας κοιμηθούμε. (Ο κύριος και η κυρία κατακλίνονται. Σε μια στιγμή ο κύριος, που το τικ-τάκ της καρδιάς της φάλαινας έμποδίζει να κοιμηθεί, ζητάει ένα άλλο μέρος για να αναπαυθεί. Κατά το διάστημα των έρευνών του όμως, η φάλαινα άνοιγεται το στόμα της για να να καταπορευθεί. Ο κύριος έδρασε καιρό και πηδάει στη θάλασσα χωρίς η γυναίκα του να αντιληφθεί το παραμικρό).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Ο κύριος διάκοσμος).
—Η κυρία (α...μυλές έμπνέ το άλλο πρωί αντίλαμβάνεται την ά. πούσια του συζύγου της). —Αχ, αυτός ο άνθρωπος είναι αδιάφορος. Κάποια θα ξενυχτήσει πάλι... Γιατί άργει Θεέ μου!... Όταν έρθει θα του πετάξω το σηκί της φάλαινας κατακέφαλα!... ΠΕΛΙΚΙΑΝ

Ο ΦΤΩΧΟΣ ΚΙ' Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ένας φτωχός κουρέλιας κινήθηκε στο βάθος του χαντακιού που θροισόταν στην άκρη του δρόμου, πίσω από έναν θάμνο. Και μέσα απ' αυτόν το σωρό έπρόβλεπαν στις άρχες δυο χέρια, που τεντώθηκαν κι' ύστερα ένα δασύμαλλο κεφάλι. Τα δυο θρώμακα χερία έτρεμαν τα μάτια του που ήσαν προσημένα από τον ύπνο.
—Ο μπάριμα. —Μπρίκ έφυγε από το μεσημεριώτικο ύπνο του. Ένα σιδερένιο που ήταν πεταγμένο δίπλα του, κίνησε άξαφνα την προσοχή του. Λύγισε το σώμα του, σούρθηκε λίγο, άπλωσε το χέρι του και το έπιασε.
—Μμά, μπά! Τι έλέπω; Ένα πέταλο!... Και δεν είναι πολύ μετεχειρισμένο. Μπαράσο πούλη! Λένε πως είναι γουρλιόκινο! Ο πέταλος, της που πιο κομψό χωριού θα μου δώσει το λιγότερο δεκαπέντε λεπτά!...

Και χωρίς να το έξετάσει περισσότερο, το έβασε στο δισάκι του και σηκώθηκε άρπας.
—Πάμε, τώρα, ασπένναζε. Και προχώρησε, βαδίζοντας πάνω στην πυκνή χλόη με κυμαμένο κεφάλι. Στο βάθος που όριζονταν, πρόβαλε η σιλουέτα ενός καμπαναριού.

Ο Μπρίκ έπρεπε να δουλέψει για να βγάλει το φυτό του και τον ύπνο του. Νά δουλέψει Δεν βαρύνει... Είχε ακόμα στο δισάκι του ένα ξεροκόμματο — και δεν τον τρόμαζε καθόλου η σκέψις ότι από κοιμηθεί ακόμα μια βραδιά στο ξενοδοχείο των σπέρνων!...

Μόνο αυτοί οι σταυρωτές μπορούν νάρθουν να μοι χαλάσουν την ήσυχη! σκέφτηκε. Τα χαρτιά μου τάχιν έιν τάξει, μιά ελα που δεν έχω ψύλη... Αυτό είναι το άσχημο.
Είχε φτάσει στη καμπί του δρόμου, έμπρος σ' ένα μικρό δάσος.
—Ω, είπα ξαφνικά με θουμισμό, κι' έλιкуε.
Και σιγά-σιγά, φοβισμένα οχε δόν, πήρε από κάτω ένα χρυσό ελκοσάρκινο, ένα άραστο άστρατερό λουδοβίκεο, του οποίου η έπαφή έκαμε τα δάχτυλά του ν' άρχίσουν να τρέμουν.
Ένα χρυσό νόμισμα!
Είμαι, καρφωμένος στη θέση του, κινδυνεύοντας προσεκτικά το έδαφος.

—Μά...έχει κι' άλλα! φώναξε άξαφνα.
Τότε, παρ' όλιγο να τρελλαθεί, λήθησε, σαν να τον τινάξε κάποιο ελατήριο, έπεσε πάνω στο νομίσματα τα έπιασε με τα συνεπασμένα δάχτυλά του, σαρώνοντας την χλόη με τα δυο άνοιχτά χέρια του, για να μαζέψει γρηγορότερα το θησαυρό.
Σηκώθηκε κατόπιν σφίγγοντας τα νομίσματα μέσα στη κλειστή φούστα του.
Την άνοιξε όμως και πάλι άμέσως, να να βεβαιωθεί αν αυτό που του συνέβη ήταν πραγματικό.
—Θά τάχασε κανείς, ψιθύρισε, κυττάζοντας γύρω άνήσυχα.
—Αλλά δεν είδε κανένα. Άνέπνευσε μ' άνακούφισι κι' έκαμε μια σκέψη που του έπανάφερε όλη την έδω... διάθεσι του:
—Αμ! για να τα σπείρει έτσι ο εόλογημένος, θα πή πως έχει κι' άλλα πολλά. Ας πάω τώρα να τη τυλώσω γενναία.
Έσπασε, ήπια και μέθυσε.

Με τήν κοιλία γεμάτη, με λαμπερά μάτια, καθισμένος μπρος στα άπομεινάρια του πλούσιου γεμάτος του, κύτταξε με ευδαιμονία το καλοκαθαρισμένο πιάτο, το άδειανό μπουκάλι και το ποτήρι στο άσθος του οποίου μια κόκκινη γραμμή κρασί του είχε κόκκινει.
—Φέρε ακόμα ένα μπουκάλι, κάπελλα.
Τι άραία που εινε πραγματικά η ζωή, όταν την βλέπεις άνάμεσα απ' ένα ποτήρι κρασί, που το φέρνεις άργα-άργα στα χείλη σου. Βρισκόταν σ' ένα πανδοχείο κυριευμένος από τη γλυκιά θεομώτα του ποτού και φιλοσοφούσε γεμάτος συγκατάβασι για τα άνθρώπινα.
Ο κόσμος δεν ήταν δά και τόσο κακός, όπως τον παρουσιάζαν, κι' ο καθένας μπορούσε να βρη σ' αυτόν το μερίδιο της ευτυχίας του.
—Σήμερα δεν έχω να φοβώμαι τίποτα, σκέφτηκε σφίγγοντας το ελκοσάρκινο στο χέρι του.
Κι' έφώναξε με τόσο φιλικό και ελφωτικό συγχρόνως:
—Γεια σας, παιδιά! Σήμερα δεν σας φοβάμαι! Το κάτω-κάτω δεν άθέρφε, άνθρωποι εινε και οι χωροφύλακες, όπως όλοι οι άλλοι. Φέρε μια ακόμα ένα μπουκάλι, κάπελλα. Θα τσουγκάρω. Απόψε έχω πληρόν... Ένικα βλέπει, που μοιάζει από τον ούρανό κάποια κληρονομία.
Κι' έβριζε το λουδοβίκεό του,

για μια ακόμη φορά.
Τέσσερα χέρια χωροφυλάκων έπασαν συγχρόνως πάνω στους ώμους του.
—Πού τα βρήκες αυτά τα λεφτά;
—Ο μπάριμα. —Μπρίκ δεν μπορεί σε πιά να σκεφθεί με διαύγεια. Άλλως τε η έμπιστοσύνη που του ένεννε το γουρλιόκινο πέταλο τον έμπόδιζε να ταράχθι.
—Ποιά αυτά; ρώτησε κι' έσηκώθηκε από τη θέση του. Α! ήταν μία τύχη που μπόρεσε. Έτσι εινε, βλέπετε, ο κόσμος. Σημειώνει καμιά φορά και για τους φτωχούς...
—Πήρες τα λεπτά αυτά από τη τσέπη του ανθρώπου που τον βρήκαμε στο δάσος Βενεϊγύ, έ; Μήπως τον σκότωσες έτσι;
—Εγώ, έγω; ... τραύλιζε ο μπάριμα. —Μπρίκ.
Μά ο άλλος χωροφύλακας ήγκω σε ψήλα το πέταλο που είχε βγάλει από το δισάκι.
—Αυτός τον σκότωσε, συνάδελφε! φώναξε. Νά και το φονικό αντικείμενο! Μ' αυτό τον δολοφόνησε. Κύττα ακόμα, εινε ματωμένο...
Οι ιδέες σκοτίστηκαν τότε μέσα στο χαλιόμένο κεφάλι του μπάριμα Μπρίκ.

—Δεν εινε άλήθεια! ούρλιασε. Αυτό το πέταλο το βρήκα στο χαντάκι και το πήρα επειδή εινε γουρλιόκινο. Το βρήκα μονάχα...
—Όπως και τα λεφτά, έ; του είπα σαρκαστικά ο χωροφύλακας. Είπα πολύ τυχερός, βλέπω. Αλλά τα δυο πράγματα που βρήκες, μπορούν να σε φέρουν ως τη λαμψητόμο!

Κανείς δεν σκέφθηκε ότι ο δολοφόνος που βιαζόταν τόσο πολύ να φύγη, άφησε να του πέφτουν τα κλεμένα χρήματα όπως και πέταξε το ματωμένο πέταλο στο χαντάκι που κοιμόταν ο φτωχός κακορρίζικος άλήτης...
ΠΙΕΡ ΒΙΑΕΤΑΡ

109 ΠΟΥΡΥΟΝΟΥΛΑ ΣΕ ΕΞΗ ΓΕΝΝΕΣ!

Το πιο πολύτεκνο απ' όλα τα ζώα της όφθαλμο εινε άσφαλός μια γουρνοπουλά της έπαρχίας Κορναυάλης. Η γουρνοπουλά αυτή έγέννησε, σ' έξη μήνες 190 γουρνοπούλα!
Τέλος ο Γάλλος γιατρός Θεοό καταπλήττει ότι όλες οι άρες εινε καταπλήτες, προκειμένου να... έσθαι κανείς. Έξαιρεί μόνον μερικές έσπερινές άρες και δι τις άρες που μεσολαβούν από της 7ης μέχρι της 11ης, κατά τις οποίες παρατηρείται σχετική άφρασι στους θανάτους.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σύμφωνα με τα δεδομένα της στατιστικής, υπολογίζεται ότι ένας άνθρωπος που μιλάει επί δέκα ώρες στο 24ωρο προσφέρει σε μια άσα 2280 λέξεις, σε μια μέσα 31.920 και σ' ένα χρόνο 11.650.800. Αν οι λέξεις που προσφέρει ο άνθρωπος σε διάστημα ενός έτους έχρησιμοποιοούν για το σχηματισμό λέξεων, θα καταποτίζοντο 93 τέτοια λέξια με 125.000 λέξει- το καθένα!
Έπίσης υπολογίζεται ότι ο άνθρωπος άνοιγοεινέ σ' ένα χρόνο να άλφασα του τολάχιστον 94.000.000 φορές! Με την ποσά πάθει δέ που κατατάλλει γι' αυτό θα υπολογισα να σηκώσει άσρος 17 όκάδων.

Κάθε μέσον όσον ο άνθρωπος περπατάει κάθε μέρα πέντε ώλλια έίτε για να πάσ στην ένοσσια του είτε για να βγη περίστω, έίτε για να κινηθεί μέσα στο σπίτι του.
Μεγάλη δύναμι έδοθει έπίσης ο άνθρωπος και για τις...χαίρες... Έτσι! Αν υποθέτουμε λοιπόν ότι ο καθένας μας υιοτάζει 5 με 6 χειροπία- την ήμερα και όλες αυτές μοιεύονται μετ ένα χρόνο, σε μιά ήμερα χειροπία. θα άποτελέσουν δύναμι 100 τόνων!

Οι τακτικοί καπνιστά άν έλάτουν όλα τα τσιγάρα που καπνίζουν σε διάστημα ενός έτους και τα έβαζαν στη γουρμιά θα έσκαρναν ένα τεράστιο τσιγάρο μήκους δυο χιλιάδων ποίπου πύδων! Όσο για τα σπίατα, υπολογίζεται ότι κάθε καπνιστής έο. δαζει το χρόνο 7 χιλιάδες περίπου!...

Οι πνεύμονες του ανθρώπου ελάνουν κάθε χρόνο τόσον άέρα όσος θα γεμίζονταν από κινήσι το μεγαλύτερο έκκλησιαστικό άοιόνιο που άτάρχει στον κόσμο. Πολλοί άνθρωποι τέλους, έχου την συνήθεια να σφυρίζουν με το στόμα. Αν λοιπόν υπολογισθι η δύναμι του σφυρίσιμας των επί ένα έτος, θα έρθει επί ίσοδους με με τον ήνο ένός κλαρινού μήκους 10 μέτρων, που να παίζει άδισακόπως επί μιά έδομάδα!

Ένας Βέλγος έπιστήμων έπεχείρησε να καθορίσει την έπίδρασι της άτυποσφαιρικής καταστάσεως επί της προσοχής των μαθητών μέσα στο σχολείο. Κατέληξε δέ στο έξης συμπεράσματος: Η προσοχή των μαθητών άσθενεί να γεμίσουν και άλφάτνεται το καλοκαίρι. Στις άνότερες τάξεις του σχολείου η προσοχή των μαθητών εινε μεγαλύτερη από τις κατώτερες. Οι μαθητές εινε ποσάκι κώτερες από τους μαθητές η δέ διαφορά αυτή γίνεται περισσότερο άισθητή των γεμίσων. Η προσοχή έλφάτνεται από της 8ης μέχρι της 11ης π.μ. και από της 2ας μέχρι της 4ης μ.μ.

Η «Ιατρική Έφημερίς» των Παοισών δημοσιεύει σ' ένα τελευταίο της φύλλο ένδιαφέρουσες πληροφορίες σχετικές με την άρα και τα την οποία συμβαίνουν οι περισσότεροι θάνατοι.

Ένας γιατρός από τη Γλασκώβη π.χ. καταπλήττει κατόπιν παρατηρήσεων του, ότι επί 15.000 θανάτων η α-πλή συγκοπή των άρρωστων εινε η δ-πρωή.
Ένας άλλος γιατρός καθόνητος διακόνησι μεταξυ των δύο φύλων άορίζει ως άσα θανάτου την ήνη μένισι της έδδους πρωινής για τους άνδρες και το βράδυ για τις γυναίκες.

Ένας τρίτος γιατρός λένει ότι στην Ιταλία οι άνθρωποι σινηθίζουν ν' άποχαίρετον τη ζωή από το άπόγευμα. Το συμπεράσμα αυτό το έβγαλε, έχοντας άπ άψην του 25.474 θανάτους.

Τέλος ο Γάλλος γιατρός Θεοό καταπλήττει ότι όλες οι άρες εινε καταπλήτες, προκειμένου να... έσθαι κανείς. Έξαιρεί μόνον μερικές έσπερινές άρες και δι τις άρες που μεσολαβούν από της 7ης μέχρι της 11ης, κατά τις οποίες παρατηρείται σχετική άφρασι στους θανάτους.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ τής αγάπης

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Έκείνος ο Λέων, ήταν ένας νέος τίμος, τύπος καλού συζύγου και καλού υπαλλήλου.
Έκείνη ήταν κόρη δημοσίου υπαλλήλου, νοικοκυρά, χαριτωμένη, άελαγάντη.
Όταν εύτυχεις. Μα ξαφνικά έκείνη άρρώσθηκε σοβαρά από πλευρίτιδα. Έτσι ο γάμος τους που έπρόκειτο να γίνει τον Φεβρουάριο, άνεβλήθη για το καλοκαίρι.
Το θέρος έφθασε, αλλά η κατάσταση της νέας χειρότερησε.
Ο δικός της άνησυχούσε.
—Θα πεθάνει από φθίσι! Έλεγον οι φίλοι.
Όστόσο ο Λέων πήγαινε τακτικά τις ώριμένες ήμερες και την έπισκεπτόταν. Περμένει να γίνει καλά.
Κατά τις έπισκέψεις αυτές τα μάγουλα της άρρώστης έρόδιζαν λίγο.

Όταν όμως ο Λέων άναχωρούσε η νέα άπελπιζόταν και έχυνε πολλά δάκρυα, που την κατέβαλλαν πολύ και χειρότερησαν την κατάσταση της.
—Δεν θα πανδρευθώ ποτέ, θα πεθάνω σε λίγο, έλεγε κλαίγοντας.
Σ' όλες της τις σκέψεις κυριαρχούσε αυτή η έπίμονη ιδέα μ' ένα πείσμα μηρηοκακίας. Εύχαιστίονταν να κάνει τη μητέρα της να άποφύγι και να κλάψι.
Ο γειώνας έφτασε. Η άρρωστη δεν ήταν ούτε καλύτερα, ούτε χειρότερα.

Ο γιατρός που συμβουλευθήκαν σύστησε να μη γίνει ο γάμος.
Έτσι η νέα πέρασε όλο το χειμώνα στο δωμάτιό της.
Ο Λέων της έίπε ότι δεν θα έπεριμένει περισσότερο από την άνοιξη. Έπρεπε να παντρευτούν.
Τότε ο πατέρας της τον κάλεσε μιά μέρα ιδιαίτερος.
—Είσθε πολύ καλός, του έίπε, να την έθαυρόντε μ' αυτή την ιδέα. Καθίμενο μου, φίλε, ο γιατρός δεν υιάς άφήνει να έλπιζουμε π' ές και γίνει τόσο νοήμονα καλά. Πηγαίνετε να τον βρήτε θα σας τη καθαρά τι σκέπτεται.
Ο νέος πήγε στον γιατρό. Τρέμοντας περμένει στην άδουσα άναμονής.

Παρουσιάσθηκε επί τέλους έμπρος στο εαυτόν του που ποσάκι το θάνατο και παίζει με τη ζωή.
—Πρέπει να σας πω την άλήθεια, του έίπε. Η νέα εινε φυματική. Ο γάμος δέ ήταν μιά τεύλα για σας. Θα εκθέσετε σοβαρά τον εαυτό σας, χωρίς αυτό να την σώσει.
Ο Λέων έμεινε σιωπηλός με το κεφάλι σκυμμένο, τα πόδια μαζεμένα κάτω από την καρέκλα, τα χέρια πάνω στο μαστόνι.
—Όποτε έίπε χαμηλόφωνα, εινε καταδικασμένη.
Ο γιατρός έκαμε μιά χειρονομία άδυναμίας.
—Καλά! Οι γονείς της το έέρουν;
—Ναι, και δεν σας το είπα έως τώρα, γιατί προτιμώ να σας το πω έίνα. Ο γάμος εινε άδύνατος, αλλά εινε καλό — και ποσά να έχετε το θάρρος να το κάμειτε — να κρατήσετε την ίδια στήριξη που είχατε έως τώρα. Το να άναστατε μια γυναίκα εινε η μισή όνεια της, άν δυι περισσότερα... Άφιστε την να έλπιζι!
Ο Λέων σήκωσε το στοργυλό του κεφάλι.
—Έχετε δικιο, έίπε. Θα ζητήσω να γίνει ο γάμος στο τέλος αυτού του μήνος.

—Οχι, όχι! Μην όρίσετε ήμερο... ναι, γιατί σ' ένα μήνα θα πρέπει να πτήε πάλι γεμίσματα και να τον άναβάλλετε. Πέστε λοιπόν τον έρχόμενο χρόνο ή και άργότερο... Κι' άς τότε...
Ο Λέων χαμογέλασε εύχαιστίοντας το γιατρό κι' έφυγε.
Την έλλη μέρα δινηθήκε την συνουσία του από με το γιατρό στη μνηστή του. Της την έίπε ο

μωας άλλάζοντας έντελώς τα λάγια του γιατρού. Όστερα είδε τους γονείς της.
—Μίλησα με το γιατρό, τους έίπε. Άν λοιπόν δεν γίνει ο γάμος της κόρης σας, θα πεθάνει από την άρρώσθεια και τη λύπη της. Άν όμως γίνει, θα έχη τουλάχιστο μιά χόρα, την οποία δεν πρέπει να άργήσουμε να της προσφέρουμε.

Ο πατέρας κι' η μητέρα της άρρώστης έκπληκτοι, έβλεπαν αυτόν το νέο, τον τόσο ήμερο, που έίχε ένα ύφος σαν να μιλούσε για πράγματα πολύ φυσικά.
Αυτός έπέμεινε. Και στο τέλος τους άνάγκασε να κάμουν τον γάμο την εποχή που είχαν όρλσει. Ήταν εύθυμος ο γάμος αυτός, σαν μια κήδεα!
Μόνο η νεαρή νύφη γελοόο... κατακαρούμενη και μάλλωνε την μητέρα της γιατί έλάιναγε.

Όστόσο έλάνοντας το λυπημένο ύφος των γονέων της, διατάσσε για μιά στιγμή για τη θεραπεία της, για τις βεβαιώσεις του Λέοντος και για την εύτυχία της.
Έκείνος όμως την καθυσχάσε: —Καταλαβαίνεις πολύ καλά, πως άν δεν ήμουνα βέβαιος, θα πέρμενα, της έίπε.
Φανόταν τόσο ελκρινής και καλός όποτε τον πιστεύε.
Μετά τον γάμο τους πήγαν σε μιά μεσημερινή πόλη, όπου ο νέος έόρησε μιά θέσι.
Μέσα σε μιά έρωτική φωλή, κάτω από τις σκιές, η γλάφυ νεαρή σύζυγος περμένει κάθε μέρα τον σύζυγό της με λαχόνα.

Και το θάμα ένινε... Η άρρωστη γλύτωσε από το νύχια του θανάτου.
Όστερα από πέντε χρόνια, στο πρώτο της παιδί, ο γιατρός της άπεκάλυψε την άλήθεια αφού την έήλπισσε καλά και την βεβαίωσε ότι έθεραπεύτηκε τέλως.
Και καθώς εκείνη έλάιναγε από ευγνωμοσύνη άκούμπλημένη στον ώμο του συζύγου της, εκείνος άρχισε να γελά, μ' έλάνοντας να όμολογήσει την αούθυσία του.
—Εγώ ήξερα καλά πως θα έρωτευθή, της έλεγε τρυφερά. Ο γιατρός σου, άγάπη μου, ήταν ένας άνόητος! ΠΙΕΡ ΜΙΑ

Ένας σκύλος... βασιλεύς!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Σε μιά γραφικότητα κοιλάδα της Νορβηγίας κοντά στη σημερινή πόλη Πρότγκεν, όφονεται ένας λόφος, τον όποιον οι ντόπιοι όνομάζουν «Ο λόφος του πόνου».
Πρό όλιγων άκόμα έτών στην κορυφή του λόφου αυτού βρισκόταν ένας άρχαίος και περίεργος τάφος, πάνω στον όποιο όπρηχε το άγαλμα ενός μεγάλου σκύλου. Μιά έπιγραφή, χρονολογούμενη από το 9ου αιώνα, άνέφερε τα έξης:

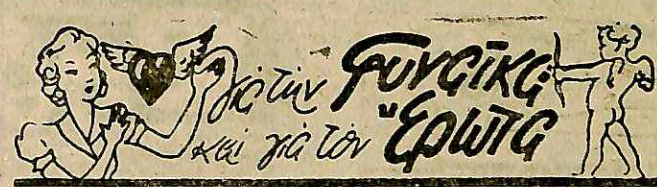
«Ζώρ ο Α' όστις έξάσβησε επί τρία έτη στη χώρα αυτή και όπρηξε ο καλύτερος σκύλος και ο καλύτερος βασιλεύς. Όταν δέ άπέθανε, τον έκλαψε όλος ο λαός του...»

Και τώρα άκούστε την ιστορία του Ζώρ του Α'. Κατά τα τέλη του 9ου ή του 10ου αιώνα η Νορβηγία ήταν διηρημένη σε πολλά μικρά βασίλεια, τα όποια πολεμούσαν μεταξύ τους λυσσαδώς. Σ' ένα από τα βασίλεια αυτά, άντιστοιχούσε νο σκεδόν πρδς την σημερινή έπαρχία του Πρότγκεν, βασιλεύε ο περίφημος Ούστάν, ο όποιος σιγά-σιγά έπλάττει όλες τις γειτονικές χώρες.

Ξαφνικά όμως ο Ούστάν πληροφρήθηκε ότι οι κάτοικοι της κοιλάδας του Νάμσεν—φέρ είχαν έξεγερθεί εναντίον του κι' έβόδωναν κατά της πρωτεύουσής του, οδηγούμενοι από το άσπυλα τους Γαλδάρ.

Ο Ούστάν συγκέντρωσε άμέσως το στρατό του, έόπεισε να συναντήσει τους έπαναστάτες πολέμους μαζί τους και τους έτρεψε σε φυγή σκοτώνοντας με τα ίδια του τα χέρια τον ήγεμόνα της Γαλδάρ.

Κατόπιν αυτού για ν' άποφύγι την έπαναστάση και για να προλάβι κάθε έξέγερση των άλλων όπτελάν ηγεμονίσκων, ο Ούστάν έαποφάσισε να έπιβάρη την άρμεια του από με το γιατρό στη μνηστή του. Της την έίπε ο

* Υπάρχουν ώρισμένες γυναίκες που δεν μπορούν να κρύψουν τα χρόνια τους: Οι βασίλισσες. Τό καλύτερο μέσον για ν' άπατάται κανείς εινε να θεωρηθι τον εαυτό του έξυπνότερο από τους άλλους.

(Μολιέρος)
* Ο έρωας δεν εινε λέξις άτιμη, αλλά μιά λέξις που την άτιμάσαν.

(Λαβεντα)
* Όσο περισσότερο αγαπάς, τόσο περισσότερα αγαπείσαι.

(Μαίτεριγκ)
* Ο άνδρας επάνω στον όποιο σπριζονται όλόκληροι λαοί, εινε άναγκασμένος συχνά να σπριζεται επάνω σε μιά γυναίκα. (Β. Ούγκο).
* Άπ' όλα τα θίαια πάθη, εκείνο που άσχημίζει λιγώτερο τις γυναίκες εινε ο έρως. (Λα Ροσφουά).
* Άλφινόος έρως εινε σπάνιος, αλλά η άλφινη φιλία εινε άκόμη σπανιότερη. (Όλεοι).
* Έμπιστευόμθα συνήθως στους άλλους τα μυστικά της καρδιάς μας, μόνο και μόνο για να προκαλέσουμε τον όκτο ή το θουμισμό τους. (Όλφριελ).

* Ός η άραία χρυσάλλη, και η γυνή όμοιος, μόνον υπό της λάμψης έλκύεται αλάνως. (Άκ. Παράσος).
* Τό τέλος του έρωτος εινε η θλίψις, όπως και τα νηπεία το τέλος της ζωής. (Μολιέρος).

* Ο έρως εινε η αθέρασι. (Β. ντε Σαιν-Πιέρ).
* Οι γυναίκες συγκορουν δυσκολότερα τα άνδρικά σφάλματα, παρά οι άνδρες τα γυναικεία. (Ρ. Ντεβιλέρ).

* Στον έρωτα η πείρα μοιάζει με το γιατρό που φτάνει στο τέλος της άρρώστιας. (Κα ντε Σαμπράν).
* Τό δακρύ εινε τόσο άραίο στα μάτια μιάς καλλονής, όστε και ο ίδιος ο έρωτας μόλις τολμά να το σφονγίσει μ' ένα φίλι. (Β. Ούγκο).

* Τό μεγαλύτερο δυστύχημα για έναν άνδρα μορφωμένο εινε ναχη για σύζυγο μια γυναίκα έπίσης μορφωμένη. (Ντουρώ).
* Πολύ περισσότερα μαθαίνει κανείς μελετώντας μια γυναίκα παρά δέκα θιάλια. (Μαζώχ).

άκροάσεις, άπαντοίως οι ύπομυγοι άντ' αυτού, άφού προσπούν, τούσαν ότι τον συμβουλευόνταν.

Ο σκύλος—βασιλεύς αυτός ήταν έξυπνότερος. Έμαθε να σφραγίσζι με το ένα του πόδι όλα τα διάτάγματα που έξεδίδοντο επί όνό. ματι του.
Ο βασιλεύς αυτός ήταν έπίσης θροναλέος κι' άναδός. Τα πρτερήματα του όμως αυτά έγιναν άτιλα από θάνατο του.
Ενώ περπατούσε μιά μέρα με μερικούς αλλοιούς στα περίχωρα της πρωτεύουσής, στάθηκε θουμάζοντας ένα κοπάδι προβάτων, που έβουσε στην πεδιάδα. Τι σκεφτό. Τον άρα γει. Τα γεωφονικά πλούτη της χώρας του ή κανένα φόρο επί των προβάτων;

Γεγονός άπαράδοξο εινε, ότι τα πρόβατα έξαφνικά έβειαν σι. μέσα τρομού. Σε λίγο εμφανίσθηκαν τρεις λύκοι, οι όποιοι ριχτήκαν στο κοπάδι.
Ο βασιλεύς—σκύλος συγκινήθηκε από τα έδαφματα των προβάτων κι' άρπασε εναντίον των έπιδρομέων.

Αυστάχας έίνας γι' αυτόν, οι τρεις λύκοι ήσαν ισχυρότεροι του παρ' όλο δέ το άκρόος που έβειε, άναγκάστηκε στο τέλος να ό. ποκύλι.

Όταν οι άείωματικοί έξαγαύρισαν ένοπλοι, για να τον συνδράμουν, ο άτυχος μονάρχης άγ. κοινώντας, με γεμιστό από ά. φρούς το στόμα και με ποδούς πληγές σ' όλα τα σώμα, παρέδωκε σην τελευταία του πνοή.

Ο λαός του έκλαψε τον γεναίο σκύλο σαν άλφινη βασίλει, γιατί πραγματικά κατά τα τρία χρόνια της βασιλείας του η χώρα όπρηξε εύτυχη. Τού έγινε κηδεα μεγαλοπρεπέστατη. Τον έθα. φαν στην κορυφή ενός λόφου που άνήγειραν θουμισμό, μνημείο και η Αλλη κι' ο λαός επένθησαν επί ένα μήνα.

Μετά το θάνατο του Ζώρ, του Α' οι κάτοικοι του Νάμσεν—Έλα έκοίθησαν πλέον άξιοι να κυβερνηθούν από ένα τάν υλιό του έα. σιλάος Ούστάν. Δεν εινε όμως βέβαιο ότι δεν θα επρόβησαν έασι. λέα, που τους είχε χάρισει η κακή τους τύχη.

14^ο Μόλις έφθασε στο νερό, με μια κίνηση γεμάτη αφέλεια και χάρη, πέταξε το πέπλο της κι έσκυψε.

Τώρα, μπορούσε ο Δαβίδ διακρίνει σ' όλη του την αγγίλη το κορμί της.

Οι λέβες του χτυπούσαν να σπασούν. Η ομορφιά αυτής της γυναίκας ήταν ανώτερη από ό,τι του είχε υποβάλει η φαντασία του. Στα πόδια του λυγρού του δειλά, δε μπορούσε να αντισταθεί το τέλει κορμί. Πλάτες απαλές, μπράτσα φειδωλές, μέση που λυγίζει σαν την καλαμιά. Γοφοί λεπτοί, λαστιγμένοι, κνήμες ελαφρές από χέρι σοφού γλύπτη.

Καθώς ήταν έτσι ακυμμένη, η σάρκα της άσπαστοχόλουσε, σαν να ήταν φτιαγμένη από κάποιο πολύτιμο μέταλλο.

Κι' άσφαισε σε μια στιγμή η γυναίκα δρόσθηκε. Τό στήθος της νεανικό, παλλόμενο, φώτισε λες την ύλη. Με τα μπράτσα της που ήταν στρογγυλά και τρυφερά, με τα χέρια της που φεγγολοούσαν από λευκότητα άρχισε να ρίχνει νερό στο πρόσωπό της. Κι έπειτα σήκωσε το κεφάλι της. Τα μαλλιά της, που της σκεπάζαν το πρόσωπο εκείνη τη στιγμή τινάχτηκαν πίσω, σαν πλοίοις κατάμαυρος μενίδας... Και το πρόσωπό της φάνηκε, φωτισμένο μ' όλες τις άγριες του φεγγαριού.

Τότε, η καρδιά του Δαβίδ σταμάτησε. Ακούμπησε το χέρι του στην καρδιά του, γιατί καταλάβαινε τόσο, που νόμιζε πως άσπασε. Κι έκλεισε τα μάτια του. Για να δώσει την άνεση του. Για να σιγάσει το πρόσωπο, κάτω από το φως του φεγγαριού, του φάνηκε πως ήταν το πρόσωπο της Βηθσαβέε.

Ήθελε να μείνει πολλή ώρα με τα μάτια κλειστά. Δέ θαύτασε όμως. Φοβήθηκε μην εξαφανιστεί η σκιά της. Και ξανάνοιξε τα μάτια του. Η γυναίκα στο μεταξύ είχε ρίξει το ανάλαφρο πέπλο στους ώμους της και σηκώνοντας το κεφάλι, άνασσε βαθεία το δροσερό βραδυινό αέρα.

Μια πνιγμένη κραυγή έξφυγε από τα χείλη του Δαβίδ. Τώρα πια, δεν μπορούσε να γελαστεί. Η γυναίκα αυτή ήταν η Βηθσαβέε!

Η κραυγή του έφθασε σ' αυτή της. Με μια κίνηση ασθρόντη έβριξε το πέπλο γύρω της, και κύταξε τρομαγμένη. Η κίνηση της αυτή του επέδειξε την ίδια του πως ήταν η Βηθσαβέε. Τη θυμόταν πάντα. Έτσι έβριζε το πέπλο γύρω της κάθε φορά που φοβόταν μη την φιλήσει αυτός, τότε, άπανάω στα δού. να της Βηθσαβέε.

Μια τρελή χαρά του θάμψωσε το νου. Ήταν η Βηθσαβέε! Η ίδια πάντα. Παρθενική, γλυκιά, σεμνή, πανέμορφη. Η πιο όμορφη γυναίκα που υπήρχε στην πλάση. Ήταν η Βηθσαβέε! Η γυναίκα που είχε άσπασε την παρθενική ψυχή του, και που την άσπασε πάντα, κι' όταν άκούσε πως φλεγόταν από έρωτα για άλλη γυναίκα. Ήταν η Βηθσαβέε, η χαμένη του αγάπης. Μέσα στην καταστροφή, ένα λουλούδι είχε γλυτώσει. Η Βηθσαβέε!

Απλώσε τα χέρια του. Η φωνή του βγήκε πνιγμένη. —Βηθσαβέε!

Μά η κοπέλλα δεν άκουσε. Σφίγγοντας το πέπλο γύρω της, με βήμα λαστιγμένο, προχώρησε προς τα δωμάτια του σπιτιού της.

—Βηθσαβέε!

Η φωνή του Δαβίδ αντίδρασε βραχνά, πνιγμένη πάλι στη σιωπή. Μά η αλή της Βηθσαβέε ήταν τώρα έρημη. Οι άγριες του φεγγαριού έσηγαν το μαγεμένο τους χορό γύρω από τη βρύση. λες και γιόρταζαν για την όμορφη που είχε μείνει πίσω από το διάφραγμα της όμορφης.

Έμεινε πολλή ώρα ο Δαβίδ στη θέσι του. Το κορμί του είχε μουδιάσει. Καταλάβαινε πως μέσα του γινόταν κάποια αναστροφή. Πότε στη ζωή του δεν είχε νοιάσει αυτή την παραχή. Πότε, ούτε στις κρίσιμότερες στιγμές του κινδύνου, τα χέρια του δεν είχαν παγώσει έτσι.

Ούτε και το μυαλό του μπορούσε να σκεφτεί στην άρχη. Έμεινε κι' αυτό κακομαγειμένο, σκληρό, στη ίδια σκέψη. Είπε η Βηθσαβέε! Η Βηθσαβέε! Η Βηθσαβέε!

σαβέε βρίσκεται στην Ίερουσαλήμ!

Τώρα, με μιάς κατάλαβε όλη την αγάπη του για τη Βηθσαβέε. Τώρα μονάχα. Όμορφες κοπέλλες είχε ίδη στη ζωή του. Ποτέ όμως δεν τον είχε μεθύσει έτσι η ομορφιά τους. Γιατί να θέλουν να ίδη από κοντά τη γυναικα που είχε μόλις αντυκώσει από τη στέγη του σπιτιού του; Γιατί ήταν η Βηθσαβέε, γιατί η καρδιά του την είχε μαντέψει!

Έτσι, όταν ήταν παιδί, στη Βηθλεέμ, η ομορφιά της τον είχε ζαλίσει. Έτσι άκριβώς, θυμόταν. Γύριζε πάντα, παραπατώντας στο σπίτι του, σ' να είχε πη από το δρόμο κρυφά.

Ήταν ακόμα μουδιασμένο το κορμί του, κι' η σκέψη του έλειπε, θραυμένη εσφονά από το μούδιασμα, άρχισε να δουλεύει.

Πώς άρισκόταν στην Ίερουσαλήμ η Βηθσαβέε; Τι δουλειά είχε στο σπίτι αυτού του στρατηγού Ουρία; Κόρη του μιά φορά δεν ήταν, ούτε θυμόταν να είχε άκουσει ο Δαβίδ το όνομα Ουρία στο σπίτι της Βηθσαβέε... Η γρηά Σάρα που είχε πη στη Βηθλεέμ πως όλα τα κορίτσια τα πήραν για να τα πουλήσουν. Μηπως ήταν σκλάβας στο σπίτι του Ουρία η Βηθσαβέε;

Εφρίξε σ' αυτή τη σκέψη ο Δαβίδ, του φάνηκε τρομερή. Μά σε λίγο, άλλη σκέψη του πέρασε από το μυαλό. Μήπως ήταν γυναίκα του Ουρία η Βηθσαβέε;

Πετάχτηκε σ' αυτό το συλλογισμό ο Δαβίδ και το μούδιασμα έφυγε με μιάς από τα μέλη του. Κατακλύθηκε το θυμολογικό του, που είχε σκαρφαλώσει, κι' η πρώτη του κίνηση ήταν να πάει στο σπίτι του Ουρία, να χτυπήσει την πόρτα να ίδη τη Βηθσαβέε, να ρωτήσει.

Είχε ξεχάσει δολέπια, στην ταράχη του, πως ήταν βασιλιάς. Μέσα του είχε ζωντανέψει ο δέσμος, χταχρονος νέος της Βηθλεέμ, μ' όλο τον πόθο, μ' όλη την τρελή του λαχτάρα.

Όταν έφθασε όμως μπροστά στην πόρτα του Ουρία κοκκάλωσε. Τότε θυμήθηκε πως όλος ο κόσμος τον εγνωρίζει. Πώς ο δούλος που θα του άνοιγε την πόρτα, θα τρώμαζε μόλις θα τον άντυκώσει. Και πώς, άθρο δολέπια, η πολιτεία θ' αντιβούλιζε με το νέο πως ο Δαβίδ πήγε νύχτα στο σπίτι του Ουρία να ρωτήσει για τη Βηθσαβέε.

Με ακυμμένο το κεφάλι γύρισε ο Δαβίδ στο παλάτι. Οι φρουροί παραευνέχτηκαν που είδαν το βασιλιά να γυρνάει τέτοια άθρη νύχτα, και μένοντας άκνητοι σαν αγάλματα στο πέρας της παρρησίας με την άρκη των ματιών τους τη παραγμένη του φουσιολογία.

Ο Δαβίδ πήγε κι' έπεσε σ' ένα πρόχειρο κρεβάτι, όπως έκανε όταν έπράκτει να σηκωθεί για έστρατεύσει. Καταλάβαινε πως το ήσαν άδύνατο να άντικρύσει τη Μιχάλ και τα παιδιά του. Και περιμένε, μετρώοντας με τους χτύπους της καρδιάς του τις στιγμές να έφημώση.

ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΗ!

—Ποιά είναι η γυναίκα του κατοικεί στο σπίτι του Ουρία; —Επί τέλους! Η τρομερή έρω. της είχε βγή από τα χείλη του. —Ο Ιωάβ, ο άρχιστρατηγός του, άποκρίθηκε άδίσταχα:

—Είπε η γυναίκα του Ουρία. Τη λένε Βηθσαβέε.

Ένοιωσε ο Δαβίδ κάτι να κατακλύζει μέσα του, σαν να είχε γίνει σεισμός.

Απορόβος πως δεν άκουγε ο Ιωάβ το αντίταγμα αυτό που γινόταν μέσα του. Δέν έμεινε κάμψη άπορροή.

Ο άρχιστρατηγός, παραευνέχοντας για τη σιωπή, επανέλαβε:

—Είπε η γυναίκα του Ουρία. —Άκουσα, είπε με άκρυψη φωνή ο Δαβίδ.

Κι' έπειτα, για να κρύψει τη θανάσιμη παραχή του, και έπειδη ήθελε ακόμα να μάθει, ρώτησε: —Κι' ο Ουρία; Ποιος είναι ο στρατηγός αυτός; Πού έβρισκεται;

—Πολεμεί στα σύνορα της Ίουδαίας. Είναι από τους πιο γενναίους στρατηγούς βασιλιά μου. —Πρόκειται ναρθεί εδώ; ρώτησε χωρίς να κινείσαι τον συνομιλητή του ο Δαβίδ.

—Όχι, άποκρίθηκε γρήγορα ο Ιωάβ. Άλλά, αν τον θέλεις έσυ βασιλιά μου...

—Έγώ πρόκειται να φύγω σε λίγες μέρες. Μπορώ να τον στείλω στην Ίερουσαλήμ.

—Όχι, δεν τον δέλω εδώ. Είπε θραυνά ο Δαβίδ. —Αν μείνει εκεί όπου είναι χρήσιμος. Μόνο άπορώ, γιατί έστειλε εδώ τη γυναίκα του.

—Την είχε κοντά του, εκεί στα σύνορα. Άλλά εκεί, όπως ξέρεις ο κίνδυνος υπάρχει πάντα. Ο πολέμος δέ λείπει. Τι δουλειά είχε μια γυναίκα μέσα στη φωτιά;

Κι' έγώ τοίδωσα τη συμβουλή να την στείλη εδώ. Την έστειλε με κρυφή καρδιά. Γιατί αυτός είναι μεγάλος κι' η γυναίκα του νέα και άωρα. Τη ζηλεύει βέβαια, πολύ...

—Καλά, έκανε ο Δαβίδ, κό. βοντας άπότομα τη συνομιλία.

Όταν έμεινε όμως μόνος, άσπασε κι' άκούμπωντας το στήθος του στα χέρια του, αναστενάξε βαρεία.

Μέσα του είχε την έντύπωση πως κάποιο πένθος άσφυ έσφιξε την καρδιά του.

Έμεινε πολλή ώρα έτσι, κατηφής.

Έπειτα, πετάχτηκε κι' άρχισε να τριγυρνάει, σαν λιοντάρι μέσα στο κλουβί του.

—Η Βηθσαβέε παντρεμένη! Έλεγες δυνατά σ' αυτόν. Ή Βηθσαβέε γυναίκα άλλου άντρα! Σε έμου! Με τι μπορείς σκληρά για το φερόμιο μου...

Πενθούσε τόσο, που θα το θεωρούσε μικρότερο δυστύχημα άν μάθαινε πως η πρώτη του αγάπη ήταν πεθαμένη.

Κόντευε πια ο ήλιος να φθάσει στη μέση του ούρανού, κι' ακόμα δεν είχε βγή από το ιδιαίτερό του δωμάτιο. Ούτε είχε δεχθεί κανένα, εκτός από τον Ιωάβ, ούτε και στο δωμάτιο των παιδιών του είχε πάει.

Σε μια στιγμή άνοιξε η πόρτα κι' η Μιχάλ παρουσιάστηκε, κρατώντας στην άγκυλιά της το μικρό Άβραάμ και από το χεράκι του Άμωνα. Ήταν δροσερή, γελαστή, εύθυμη, σ' όλη τη σιγή της μητρικής. Στάθηκε στο κατώφλι μ' ένα χαμόγελο σιωπής εύθυμης στα χείλη.

Ο Δαβίδ άνατρίχιασε σ' αυτή τη φωνή, λες και έζηνοσε από έφιαλη.

—Μιχάλ! τράυλιζε. Έσύ είσαι;

—Τι έχεις; ρώτησε η Μιχάλ, με εσφυική άνησυχία. Τα μάτια του είναι θολά, σαν νύχτης πυρετό. Είσαι άρρωστος;

—Όχι, άποκρίθηκε ο Δαβίδ θραυνά. Μά...να συλλογίζομαι. —Δέ μάς φίλες; είπε η Μιχάλ άκούμπωντας το κεφάλι της άπ' αλά στον άμο του

—Άκούμπησε τα χείλη του άφηρημένος στο μάγουλό της. —Η Μιχάλ περιμένε. Μά ο νοις του Δαβίδ έτρεχε κιάλας μακριά.

—Δέν θα φιλήσης τα μωρά σου; ρώτησε η μάνα με παράπονο.

—Έσκυψε ο Δαβίδ και φίλησε με κάποια άνοπονησία τα δύο παιδιά.

—Δαβίδ! είπε η Μιχάλ, στη λόντονα, τα μαλλιά της, μάτια σου δικά του. Για κύταξέ με καλά. Τι έχεις; Πρώτη φορά σημάς μου δίνεις την έντύπωση πως η παρουσία μου, κι' η παρουσία των παιδιών σου, δέν σου

δίνει χαρά. Σε στενοχωρεί μάλλον.

Την δέκοψε άπότομα σ' αυτόν. Μά, το έέρεις πολύ καλά, πως άσπασε η μόνη μου χαρά. Μά, να, αυτή τη στιγμή... δέν έέρει, η διαβόλι μου... Θα προτιμούσα να μείνω μόνος.

Τόν κύταξε με τρόμο σ' αυτόν. Ήταν η πρώτη φορά που την έδιωχνε από κοντά του. Γιατί τι άλλο παρά διάεμο ήταν η υπόδειξή του αυτή;

Έκανε να φύγει, πνίγοντας τα δάκρυα που άνέβαιναν κιάλας στα μάτια της.

Μά την τελευταία στιγμή, γύρισε πίσω.

—Δαβίδ, είπε στοργικά. —Αν είσαι άρρωστος, πρέπει να μού το πής. —Αν πάλι έχεις καμιά στενοχωρία, μη την κρατάς κλειστή. Μη στη ψυχή σου. —Ο, τι και να είναι, πρέπει να το μωθώ...Ναι...το καταλαβαίνω. Κάτι παράξενο συμβαίνει... Κάποιο μυστικό κρύβεις στη ψυχή σου. —Κάποια λυπητή. Δαβίδ, δέλω να μωθώ. Έχω το δικαίωμα να μωθώ.

Τόν κύταξε στοργικά. Ικετεύοντάς, γελαστή και σθεδρή μαζί. Μά ο Δαβίδ άπέφυγε τη ματιά της. Στο τέλος, την έκοψε άνω.

—Μιχάλ... Όχι. Δέν έχω τίποτα. —Μη δάξεις κουτές ιδέες στο κεφάλι σου.

—Επί τέλους, άνθρωπος είμαι. Μια στιγμή δέν έχω διαβόλι. Δέν μπορείς να με βασανίζεις με έρωτησεις...

Τόν κύταξε με τα καστονά άπαλά της μάτια κι' έπειτα, δέχως να τη λέει, έφυγε από κοντά του, σέρνοντας πίσω της τον μικρό Άμωνα που φώναζε κι' ήθελε να μείνει κοντά στον πατέρα του.

Όταν κλείστηκε στην κόμαρά της, σκούπισε τα μάτια της που τρεχαν βουβά δάκρυα. Ήταν η πρώτη φορά που είχε κλάψει άσπασε του Δαβίδ. Έχει κλάψει βέβαια, πολλές φορές, όταν έφυγε για τον πόλεμο. Άλλά, τα δάκρυα της, της τα πέζγωνα πάντα με τα φίλια του. Ήταν όμως τα πρώτα δάκρυα που τα έχυνε χωρίς να έλλυζε πως θα της τα στεγνώσει με τα φίλια του ο άντρας της.

Κι' ο Δαβίδ, την ίδια ώρα, φερόταν σκληρά στους υπηρέτες του, τους έκανε να άπορουν με την άνοπονησία του και με την παραχή του.

ΜΗΝΥΜΑ ΣΤΗ ΒΗΘΣΑΒΕΕ

Πέρασε έτσι ένας μήνας. Αυτό το διάστημα η Μιχάλ έβλεπε πολλές φορές κρυφά. Σ' αυτό το διάστημα κι' ο Δαβίδ δάγκωσε πολλές φορές τα χέρια του με άπαιτία, καθώς στριφνύριζε στο κρεβάτι του, τις άπείλωτες ώρες της άνοπτης.

Μέρα με την ημέρα το πάθος του για την πρώτη του αγάπη, μεγάλωνε. Στην άρχη ήταν ένας πόνος, κι' ένας πόνος γλυκός. Σιγά-σιγά γινόταν ένα άγριο άσπασμα. Βασανιστικό, που τον πόνεζε, κάθε άλλη σκέψη και που έλυνε το κορμί. —Όλοι οι γύρω του καταλάβαιναν πως κάτι παράξενο συμβαίνει μέσα του. Κανένας όμως δέ μπορούσε να όπο πένθος το δράμα που παίζονταν στη ψυχή του. Λιγότερο από δόλου η Μιχάλ. Έβλεπε πως από τη μιά μέρα στην άλλη ο άντρας της είχε γίνει άλλος άνθρωπος. Τόν έχανε κι' αυτή και τα παιδιά της. Σεχνόσε να πάη να τους δώσει το συνηθισμένο φιλάκι πριν κοιμηθούν. Σεχνόσε να πατήσει το πόδι του στον γυναικωνίτη μερες δολοήλρες.

Όταν συναντιώντοσαν, ο Δαβίδ άπέφυγε τη ματιά της. Τα μάτια του, φλογισμένα, παράευνε, κύταζαν όλο μακριά, κι' οι άσπασεναγνίτες φουσκώναν άβελια τόσο το στήθος του. Τόν έλάεπε η Μιχάλ πούλωνε, κι' έλυνε κι' αυτή.

Πολλές φορές, σε στιγμές που τον έβλεπε από το ήσυχο, δοκίμασε να τον γυνώσει, να τον άσπασσει να άνοίξει την ψυχή του, άλλά σκόνταβε πάντα η στο κλειστό άδιπασπαστο ύφος του, η στα κούραση του, που την πνίκαναν και την έκαμαν να κλείσει.

—Έγώ βράδυ, όταν κοιμώμαι τα παιδιά, ήλθε και τον ήρεσε στον κήπο των άνακτόρων, όπου είχε τραπέζι ο Δαβίδ, ολάμονος, σαν το λαδωμένο έσο.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΛΗΜΜΕΛΗΜΑ

—Τ' όνομά σου; —Ζαμψό Κολοβού. —Τ' όνομα του συζύγου σου; —Ο άντρας μου δέν άνακατεύτηκε καθόλου, γιατί άνακατεύετε τοι άντρες; —Εκείνος πάει στη δουλειά του ο άνθρωπος και...

—Καλά, σιωπή, πως όνομάζεται; —Μανωλάκης. Μά είναι άδικο να τότε γράφετε...

—Σιωπή. Ή ενάγουσα κυρία Παγώνα Μπαμπάκη, ίσχυρίζεται ότι την εξυθρίσεις.

—Με το μπαντόν, μουσιού, εγώ βρίζεις δέν είπα, εγώ μιλώ για το δικό μου. Στάθετε να σας τα πω από την άρχη.

—Σύντομα, παρακαλώ. —Εμείς άγοράσαμε σίτη μας μισό γκαζοτενεκέ σθουμένο άσέβητη για τα μιάσματα που ο θεός ξέρει η ητράθηα ως που να τότε θρώ. Το λοιπόν άσπρια το μέρος και τα κατώφλια τοι δέωπορτας και τον άφισα δέω μια στιγμή για να φέρω τη φροκαλιά. —Ός πού να μωθώ και να θγω, Χριστιανέ μου, ο γκαζοτενεκές ηκάθηκε.

—Ηοκίσε η γής και τότε κατίπαι! —Καλά πως ξέρεις πως τον ήπρε η κυρία;

—Δίπλα στο σπίτι μας κάθεται. Ποιος άλλος θα τότε πάρη; Και κοντά μας και συγμάς και κοντά στη γειτονία μας. Για εγώ, για έσύ, για ο μπάμπια Πίτοκας! Μωρα δέν είμαστε, κύριε δικαστή.

Και την εξυθρίσεις, την είπες σφετερίστρια.

—Σφουγγαρίστρια; —Όχι, να σε χαρώ δέν είπα τέτοιο πράμα, ούτε το ξέρω. Έγώ η γύρεφα τόν τενεκέ μου κι' ήκανε την άγνωση. Τότες κι' εγώ ήάναψα κι' είπα ένα λόγο παραπάνω.

—Υβρίσεις, δηλαδή. —Όχι βρίζεις και άτιμίες. Σά μου πες πως δέν τον είδε τοι πα; Μωρή μούτρα, μωρή καλπουζάνα, ψευτοπαναγιά, άρχικέφτρα, ποιος άβή πάρη τόν τενεκέ άλλος από σένα, θρώμα; Ούτε τηνε βρίζεις, ούτε τη θλαστήμια!

Ο συνήγορος της εναγούσης είπε: —Βλέπετε, είναι και άμόρφωτη, κύριε Πρόεδρε.

—Ζαμψό τόν κύταξε ειρωνικά: —Ναι, εγώ είμαι άμόρφωτη κι' έσύ είσαι όμορφος! Είδες τα μούτρα σου στον καθρέφτη;

—Σιωπή! —Μά γιατί άνακατεύεται τοι λόου του; Έμεις έχομε τη διαφορά μας, αυτός τι θέλει!

—Είπε δικηγόρος της κυρίας. —Α, ήρεσε τόν δικηγόρο τοι η κονσολέας; Έγώ ήρκα μοναχή μου. Καθαρός ούρανος άστραπές δέ φοβάται. Έμεις δέν είμαστε μαθημένες να τρέχουμε με μιντζή λίσια και να κάνουμε άτρυχοχάλια. Αυτές τοι πόρτες δέν τοι έλόπομε.

—Καλά, σιωπή! —Άρετά.

—Ζαμψό κατεδικάσθη είς πρόστιμον χιλίων δραχμών λόγω θλακείας.

Όταν της το έσήγησαν, έγινε έξω φρενών.

—Εμ, βέβαια! Έμένα θα περασπίσης που είμαι πρόσφυγα; Αυτή είν' άπ' τα μέρσας και κόρακας κοράκου μάτι δέ θγάξει.

—Άφου επήλθονες στο γραφείο είπε: —Θα σταθώ στη σκάλα την ώρα που θα θγαίνη η φροκαλιά και θα τοι ψάλλω όσα σέρν' η φροκαλιά! Καλέ να μου πάρη τόν τενεκέ και να με δάλη να πλερώσω και τζεβάρι δέ θρώμα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

■ ■ ■

Μάδετε να...

...Κρύβετε τις στενοχώριες σας κάτω από ένα ευχάριστο χαμόγελο. Κανείς δέν σκωτίζεται για τα βάσανά σας.

...Ντύνεστε με ευπρέπεια. Έτσι τιμάτε και την δική σας και των άλλων την καλαισθησία.

...Αφνεγίθε με χάρη. Δέν σας χρωστάει κανείς τίποτε να τόν κουράξετε με άσκοπες πολυλογίες και μωρίες.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ ΑΔΙΚΙΑ

Στόν Τύπο γράφονται πού λες, μακροσκελείς έπιστολές, όπως και σ' όθ είδες. Κι' όλα, Σοφάκι μου, αυτά των ήμερών μας τα γραφτά μιλάνε για τις...γίδες!

Μιλούν περί αίγοβοσκή και ξεφουσκώνουν σαν άσκοι καμπόσοι άρθρογράφοι

γιατί κασίκες μερι- (κές) έμπήκαν δίχως... (διάρ- (κές) στου Γκέκα το χω- (ράφι).

Μιλούν και γράφουνε (ξανα) γι' αυτές που δόσκουν (στα δουνά) καμπόσοι τοοπανάκοι (και δέν κυτάνε μερι- (κές) ασίκες «σοούπερ» κο- (σμίκες) που δόσκουν στο... Γι- (αννάκη!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΜΕΤΑΣΥ ΣΥΖΥΓΩΝ

Έκείν η. —Τι θα είχατε σεις οι άνδρες, αν ο θεός δέν έκανε έμάς τις γυναίκες; —Έκείνος. —Μιά...πλευρά περισσότερη!

ΜΕΤΑΣΥ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

—Έχεις και ρολόι βλέπω, έ; —Βέβαια. —Και πόσο σου στοιχίσε; —Δέν ξέρω την τιμή του... Δέν ήταν κανείς στο κατάστημα την ώρα που τό... πήρα!...

ΤΟΥ ΤΟ ΕΛΕΓΕ

—Ένόμιζα ότι είσαι πλούσια και τώρα άνακαλύπτω ότι δέν έχεις τίποτε! —Μά δέν σου έλεγα πάντοτε, αγάπη μου, ότι έσύ είσαι ο μοναδικός μου... θ π-σ α υ ρ ό ς ;

ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Στό μάθημα των μαθηματικών: —Ο δάσκαλος. —Πόσων έτών είναι σήμερα ένα πρόσωπο που γεννήθηκε στα 1893; —Ο μαθητής. —Έξαρτάται... Πρόκειται για άνδρα ή για γυναίκα;

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Μεταξύ φίλων: —Λοιπόν, αυτόν τόν μήνα, η γυναίκα θα μιλήσει λιγότερο από κάθε άλλο! —Γιατί; Μήπως είναι κρυολογημένη; —Η γυναίκα μου μιλάει κι' όταν είναι κρυολογημένη. —Ο μήνας αυτός όμως δέν έχει παρα 28 μέρες!

ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

—Είσαι ευχάριστος άπ' τόν σπιτονοικοκύρη σου; —Όχι και τόσο... Είναι τρομερά περιέργος. —Περιέργος; —Ναι, διαρκώς με ρωτά πότε θα του πληρώσω το νοίκι!

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

—Ο πρόεδρος. —Πέστε μας, μάρτυς, τι ξέρετε;

—Ο μάρτυς. —Ξέρω να διαβάω, να γράφω, να λογαριάζω και έχω και μερικές γνώσεις γεωμετρίας.

ΤΖΙΕΡΙ ΚΙΜΑΣ

Ή ύπνρέτρια είπε στη Σουρπουίτσα: —Μαντάμ, ο κύριος σας ζητεί στο τηλεφώνο.

—Καμπαπέ! —Άκου, κουζούμ.

—Λέγε τι τέλει; —Με Μουσιού Σαραματιάν και ύναίκα του τα έρθω μεσημέρι. Στέλνω ήφάρια να κάνουν θραστό, μπριτζολάκια και κεφτέ-ντες!

—Καλά, Καμπαπέ! —Και γυρίζοντας είπε στην ύπνρέτρια:

—Μουσιού πράματα τα στέλνη, καλό μαείρεμα να ένεται. Ψάρι θραστό μπριτζόλες, κεφτένες.

—Καλά, κυρία. —Σε λίγο ένας χασάπης έφερε τα ψώνια. Ή ύπνρέτρια το ήπρε στην κουζίνα για να τα ετοιμάση.

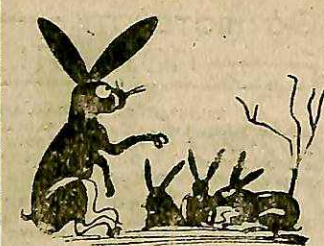
Βρήκαν τα ψάρια, τα μπριτζολάκια, άντι όμως για κιμά, έστειλε σπικατάκια.

—Κυρία, δέν έχει κιμά για κεφτέδες... φαίνεται πως δέν θρήκε και έστειλε σπικατάκια.

Ή μεγαλοφυής Σουρπουίτσα χαμογέλασε:

—Όκι, είπε, το σπικατάκια τα ένεται κεφτέδες.

—Μά γίνεται; —Τα ένεται, είπα. —Αφού Μουσιού στέλνει κάτι ήξερει. Μπχανή να θάλης κιμά να ένεται, κεφτέδες φίνο τα φά

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ — τής μάντισσας

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ο νεαρός κόμης Φορτυνέ ντε Κορμποράνς δεν είχε κλείσει ακόμη τα 13 χρόνια του, όταν η κυρία Λαλεμένη, η διάσημη χειρομάντι, διέκρινε στις γραμμές του χεριού του το μέλλον του και του προέβλεπε τα μεγάλα γεγονότα που θα συνέβαιναν στη ζωή του.

Η κυρία Λαλεμένη έβλεπε στο χέρι του Φορτυνέ, κύτταξε την παλάμη του στο φως, την ξανά κύτταξε και αφού έμαθε το έτος, τον μήνα, την ημέρα και την ώρα άρχισε πάλι η άνθρωπάτης ελχ την ευτυχία να συγκαταλέγει μεταξύ των μελών της τών κομψών Φορτυνέ, άρχισε να ερετίζει το σκαρόπτη και και προσέγγιζε τις δικαστικές των γραμμών, ο σχηματισμός και το μήκος των οποίων διηγούνταν το παρελθόν και προλέουν το μέλλον.

Μά η κυρία Λαλεμένη, αν και ήταν συντηρημένη σε πολλά, είναν απρόνοητος, ωστόσο αυτή τη φορά δεν καταβόηκε να συγκαταστή. Το κατάπληκτο βλέμμα της καρφώθηκε για μία στιγμή στα πρόσωπα τών κομψών.

— Τι συμβαίνει;... Τι βλέπετε;... αυτό;... ρώτησε με αγωνία η κόμης ντε Κορμποράνς.

Η χειρομάντι όμως ξανάβη, ξε την ψυχραιμία της και της εξήγησε χαμογελάοντας μυστηριώδως:

— Μά με συγχωρείτε!... Άλλα εκείνα που διάσφα στο χέρι του γιου σας είνε τόσο συγκινητικά, τόσο άπρόοπτα ώστε δεν ξέρω τι λόγια να χρησιμοποιήσω για να μπερδέω γα.

Μά πείτε μου λοιπόν, τι συμβαίνει;

— Τα τρία όνματα που θα σας πω, ές ος δώσουν να καταλάβετε αποκρίθηκε άργά και επίσημα η κυρία Λαλεμένη. "Υστερα από μερικά χρόνια θα μπερδέσετε μόνος σας να διαπιστώσετε αν έχω δικήν ή όχι. Θα κρίνετε δε έπισης αν έχω δικήν να παραχωρώ τόσο πολύ. Και τώρα ακούστε: Ο γιούς σας θα πάει κάποιον φίλο τρεις μεγάλους άνδρες, από τον Μπετόβελ, από τον Μιλτώνα και από τον Ταλλεβράντο!

Ο νεαρός Φορτυνέ παρακολούθησε τη σκηνή με στόμα δυο σπιθαμές ανοιχτό από την καταπληξή.

Υστερα από μία νύχτα κατά την οποία δεν έκοιλεσε μάτι, η κόμης παρακάλεσε τών αδέρφών, την άλλη μέρα το πρωί να προσποήσουν την εκπαιδευσι και την άναστροφή που έδινε στον νεαρό κόμην. Επειδή να βοηθήσουν κι αυτοί το περσινόμιο.

Ο Φορτυνέ θα γινόταν μεγάλος διπλωμάτης όπως ο Ταλλεβράντος. Έπρεπε λοιπόν να είνε δυνατός στην ιστορία. Έπειδή όμως θα γινόταν και διάκωμος μουσικός σαν τών Μπετόβελ, η μητέρα του διατάξε να κωρδίσουν άμέσως το παλιό πιάνο του πύργου και ένέλαβε η ίδια να μάθω το σολφέζ στη μελλούσα μεγαλοφυΐα. Συγχρόνως όμως ο Φορτυνέ θα γινόταν και μεγάλος ποιητής σαν τών Μιλτώνα. Για να τών βοηθήσει και αυτό, η μητέρα του τού άγγεισε ένα λευκό όμοιοκαταλήτων.

Μά δεν βγήκε τίποτε απ' όλα αυτά. Ο Φορτυνέ δεν μπορούσε να βγάλει μία νότα χωρίς να φαλάτση. Η έμφυτος αντίπαθεία τού αλοθονόταν αυτό το παιδί για τη μουσική ήταν κάτι το πρωτοφανές. Μη νομίσετε όμως ότι έρισκταν σε καλύτερες σχέσεις με την άρμονία του στίχου. Τού ήταν άδύνατο να βρη δυο όμοιοκαταλήτες, ή να γράφη δυο στίχους χωρίς ο ένας να χολώνει.

Όσο για την ιστορία, την σιχαίνονταν σαν τα κριμάτια του. Η δαίμεια όμως είνε πώς δεν είχε και μνημονικό. Ήταν δηλαδή ένας να δόλη τών Ήρωα Χριστό, να υπαίση με οάσμο στην Αύλη τών Λουδοβίκου ΙΑ'. Δεν είχε την απαιτούμενη κρίση να κάνει μία σωστή δουλειά. Σ' όλα του ήταν άτυχος. "Αν πήτε και για τών χαρκτηρα του ήταν κακός, πονηρός, εκδικητικός.

Η μητέρα του είχε την εύτυχία να πεθάνη πριν χάση κάθε έλπιδα πως οι προφητείες της χειρομάντιδος θα έπαληθουν. Ο Θεός την λυπήθηκε και δεν την άφησε να πικραθώ. Μόνο ο αδέρφς Ντεζορέν, βασανιζόμενος ακόμα με τών μαντιών.

Έτσι ο Φορτυνέ έγινε 25 ετών παλληκάρι χωρίς να πάμν ή να είνε κούτος και κακός.

Μία μέρα, θέλοντας να σκαρώση μία φάρσα σε κάποιον γείτονά του έπιασε από τών τοίχου. Έτσιπασε τού ένα του πόδι κι έμεινε χωλός.

Υστερα από λίγο καιρό έκανε ένα τραί να άγκυράσει την υπηρέτρια του τη στιγμή που έκλεισε έτοιμαζόμενος να ανέβη στο νερό από τού πηγάδι. Η νεαρή χωριστοπούλα όμως δεν σκόνη στείτα. "Αρπαξέ τον άδύνατο Φορτυνέ με τα δυο της χέρια και τών έστειλε να βρη τών κουβά στον πάτο τού πηγαδιού. Κι όταν τών ανέβασαν από κεί μέσα μ' ένα ταγκέλι, ο νεαρός κόμης είχε κουραθώ από τού τράνταγμα που έπιασε στο κφάλι κατά την πτώση του.

Δεν είχε περάσει μήνας από τού τελευταίο αυτό περιστατικό, όταν μία μέρα, ενώ ο κόμης έκανε ένα περίπατο στο δάσος, έπιασε μπροστά τού ένας κεραυνός και τών στραβώσε.

Όταν ο αδέρφς Ντεζορέν έλβε τών αναπημένο του μαθητή ανάπηρο και άχρηστο πιά στον κόσμο θυμήθηκε την προφητία της κυρίας Λαλεμένη και...θαύμασε την μαντική της δύναμη!

Η προφητία της είχε έπαλη-θεύσει κατά γράμμα. Ο Φορτυνέ ήταν πιά κουφός σαν τών Μπετόβελ, στραβός σαν τών Μιλτώνα και χωλός σαν τών Ταλλεβράντο!

ΜΩΡΙΣ ΝΕΝΑΡ

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ — κι' όμως...άληθινά

Η ΝΑΡΚΗ ΩΣ...ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΟΠΛΟΝ

Τρεις Ισπανοί χημικοί άνεκοί νασαν στην χημική Έταιρία της Μαδρίτης, μια έφευρεσε τούς πρωτονομένη να καταστήσουν τών πολέμου περισσότερο...«φιλάνθρωπο».

Οι τρεις έφευρεσαν θεαοαίον μιά τι εκείνο που ενδιαφέρει σε μιά μάχη είνε να καταστή ο αντίπαλος άνίκανος να δράση ή να πω-βάλει αντίστασι. Κατόν τούτου, προτείνουν την κατασκευή δειδών γεμάτων από λοχυρό άνασθητικό.

Οι δειδές αυτές, ρυθμιζόμενες στο έγχρωμο χάρσκαμο, θα ναρκώνουν τούς πολεμιστάς και θα τούς θέτουν έκτός μάχης. Με την μέθοδο αυτή, η οποία κατά την θεαοαίον τών έφευρετών της, είνε τελειώς άκίνδυνη, οι έπιτιθέμενοι δεν θα έχουν να κάνουν τίποτε άλλο πα-ρά να τρέξουν στο έγχρωμο χαρσκαμο να φορέα και να μαζέψουν όλους τούς «κοιμωμένους» για να τούς μεταφέρουν σε στρατοπέδα συγκεντρώσεως άσφαλτών.

Και κάποιος Ισπανός χρονόγράφος παρατηρεί σχετικά: «Αν ή μέθοδος αυτή έφαρμοσθή και από τού δυο μέρη και ο κάθε αντίπαλος συλλέξη όλα τα έγχρωμα στρατεύματα, ο πόλεμος θα λήγη άμμε-σέως».

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΒΑΤΡΑΧΩΝ

Οι Ισπανικοί ραδιοφωνικοί σταθμοί μετέδωσαν την 16ην Σεπτεμβρίου μιά πρωτότυπη συναυλία την όποιαν άρνώσαν ο...βάτραχοι τών δρόμων τού ποταμού Σαγκάμι, της επαρχίας Καναγιόβ, οι όποιοι, όπως θεαοαίον οι άφωτες, είνε θαυμάσιοι τραγουδιστά και καλλιφωνοί.

Μιά θάρρα μετέφερε τών όπερατέρ επάνω στα νερά τού ποταμού και τού μικρόφωνο καταβλήθηκε στο δυνατόν πλησιέστερα στην χοροδία τών βατράχων.

Η περιέργη αυτή συναυλία προκάλεσε τού παγκόσμιου ενδιαφέρον, αποδειξές ότι τών ανεμετέδωσαν πολλοί ευρωπαϊκοί ραδιοφωνικοί σταθμοί

■ ■ ■

Γνωρίζετε ότι...

...Στην Κίνα ο γαμπρός άγοράζει την νύφη από τούς γονείς της;

...Στη Φλωρίδα της Αμερικής κατασκευάζουν κρασί πρώτης τάξεως από...ντομάτες;

...Αν ή γή μοιράζονταν έξ ίσου σ' όλους τούς ανθρώπους θα άνασταν σόν καθένας;

...Οι Αυστραλοί άναπούν έθαρκετικά τού κρέας τού καγκουρού; ...Από της άρχης τού κόσμου μέχρι σήμερα χάθηκαν από σείσμοις 20 έκατομμύρια ανθρώπων;

...Το άλφάβητο τών Κινέζων άποτελείται από...214 γράμματα; ...Οι άνδρες έχουν άσπύτερη καρδιά από τις γυναίκες;

...Κάθε σπείρη κατά την έποχή της γονιμοποίησης παράγει ένα έκατομμύριο άλλα σπείριδια; ...Το άλγος μέσα σ' ένα χρόνο τρώγει προση άνηρα φορές μεγαλύτες του;

...Οι πιθήκοι ζολίζουνται πολύ όταν παρξίδεουν στη θάλασσα; ...Οι κάτοικοι τού Μεξικού προκειμένου να φάνε ένα πορτοκάλι τού...άλλοτινος γιά να τού κάνουν νοσσιμότερο;

...Στην Αυστραλία υπάρχει ένας είδος πεταλούδας που σφύριζει;

...Οι Κινέζοι μεταχειρίζονται άσπυνομα άρνατα από τού έτος 2283 π. Χ.;

...Επί 110 έφευρέσεων μόνο ή μιά έχει πρακτικό σκοπό;

...Ο δόκτωρ Λινδρά από την Κοπεγχάγη, διάσημος έφοβαλμπερος, άνακάλυψε τελευταίως ότι τού ανθρώπου άσπυνομα είνε άσπυνομα δηλητήριο άνασθεν άρνησμων βακτηλίων;

...Αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...;

...Αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...;

...Αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...;

...Αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...;

...Αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...;

...Αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...;

...Αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...;

...Αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...;

...Αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...;

...Αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...;

...Αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...;

...Αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...;

...Αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...;

...Αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...;

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ — τών αγγέλων

ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΘΥΛΟΣ

Έπειδή ή Γιολάντα άρνήθηκε να παντρευθ τών άνηπίδ του άυ-τοκράτορος, ο πατέρας της φτω-χής πριγκίπισσας την είχε φυλά-κισε από τού ψηλό δαμάτιο τού πιά τού πύργου, ενός πύργου τόσο ψηλού ώστε τού άνεμος έρριχνότουσαν πιά κάτω απ' αύ-τόν και τού πουλιά που ήθελαν να χτίσουν εκεί τις φωλιές τους, ένοιωθαν τού φτερά τους να κουράζονται πριν φθάσουν στα ύψη του.

Όσοι έβλεπαν από μακριά τού λευκού φώρεμα της φυλακισμένης άνεμίζεται σόν έξωστή τού πύργου, νόμιζαν πως ήταν ένας άγγελος που είχε πέσει από τών ουρανό και ήμνία κόρη που εί-χε άνεβη ως εκεί απ' τη γή.

Ο λημερις κι' όλονυχτις ή Γιολάντα δεν έπαυε στη φυλακή της, να θρηνη όχι γιατί την είχαν άπομακρύνει απ' τις συντροφισσές της τών παιγνιδιών, άλλα γιατί την είχαν χωρίσει από τών Έμμε-ρο, τών άρσων άκόλουθών με τού ξανά μάλλια και τού τριανταφυλλένια μαγουλά, σόν οποιο εκεί-νη είχε δώσει για πάντα την καρ-διά της.

Κι' ο Έμμερο όμως δεν ήταν λιγώτερο θλιμμένος. Και μιά μέ-ρα άκούμισμένος στο παρθέρο της φυλακής όπου τών είχαν κλει-σει και σκουτώντας τού κεφάλι του πανά απ' τών άπότομο γκρεμόν, τού χείλους τού όποιου έρισκόταν τού κελλί του, έκανε την θλιβερή αυτή σκέψη:

— Τι μου χρειάζεται πιά ή ζωή αφού μ' έλυναν από κάτι ήττον ή μοναδική εύτυχία μου; Όσο έρισκόμουν κοντά της, όνειροπολούσα ένα ένδοξο μέλλον, γεμάτο νικηφόρος πολέμους και ευγενικά περιπέτειες. Ήθελα να άποκτήσω δόξα, χρήμα, τιμές για να της τού προσφέρω σαν μιά άν-δοσύμη από λουλουδία τού κάμ-που. Ήθελα να δώσω σ' αυτήν με μιά άνταμνηση εκείνη μ' ένα κα-μόγελο της. Μά τώρα που μού την είχαν, ούτε ο θρίαμβος με έγδαφένου, ούτε ή φήμη τού ό-νομάτος μου. Τίποτε δεν με κρα-τάει στη ζωή και τού μάτια μου μπουρούν να κλείσουν για πάντα, αφού δεν τούς είνε γραφτό να ξαναθούν τη πολυαγαπημένη τους Γιολάντα...

Και ύστερα από ένα βαθύ στε-ναγμό, ο φτωχός άκόλουθος άνέ-βηκε στο παρθέρο και έπιασε στην άβυσσο...

Την ίδια στιγμή όμως τρία άη-δόνια έλθαν καθίσει στο κλαδί μιάς άνοιγμένης άκας, όχι μα-κριά απ' τού παρθέρο τού φυλα-κισμένου. Μόλις λοιπόν άκούσαν τού λόγια τού Έμμερο, έπιασαν με-ταξύ τους:

— Δεν είνε μεγάλο κριμά...

—...να φαληάμνι μιά τόσο με-γάλη θλίψη...

—...και να χύνουν τόσα άσπυρα-έπιασε πάλι τού πρώτο.

—...Τόσο πικρά άσπυρα, προσέ-θεσε τού δεύτερο.

—...Αυτά τού άμορφα μάτια;... στέναξε τού τρίτο.

Τού ότι τού πουλιά αυτά μιλού-σαν δεν πρέπει να σας φανή πε-ριέργη, γιατί δεν ήταν πραγμα-τικά πουλιά, άλλα άγγελούδια τού άρσας που είχαν πάρει τη μορφή άσπιδων μικροκιντών τού φτερά τους. Αυτό άλλως τε κά-νουν συχνά τού οράνιαν πνεύματα που τρυπάνουν άνάμεσα σόν κλα-διά τών δένδρων για ν' άκούσουν τι λένε ο άνθρωποι έδώ κάτω. Δεν έχουν όμως καμιά κακή προέση, άποδειξές ότι όταν τούς άκούσουν να λένε άσπυρα λόγια δεν άναφέρουν τίποτε σόν θεό.

Δεν νομίστε πιά θα ήταν άσπυρα... έπιασε πάλι σε λίγο τού πρώτο άγγελό.

Να σάσωμε τών Έμμερο... προσέθεσε τού δεύτερο.

...από ένα τόσο φρικτό θά-νατο; συμπλήρωσε τού τρίτο.

—Και ο Θεός δεν θα θυμώση καθόλου...

...αν πάρωμε μαζί μας αά-τόν τού φτωχό νεό...

...στον Παράδεισο τού!

Κι' άμέσως τών τρία άγγελούδια πέσαν προς τών άπαιτισμένων ά-κόλουθών τη στιγμή ακριβώς που

θα γινόταν κομμάτια στο βάθος της άβυσσου, και πριν χτυπήση στους έδάχους τού γκρεμού, τών άρπαξαν με τού φτερά τους που είχαν γίνει πάλι φτερά άγγέλων και τών σήκωσαν μαζί τούς προς τών ουρανό.

Ο Έμμερο έφανίστηκε, έλά-ποντας πως δεν είχε πεθάνει και έμεινε ευχαριστημένος όταν έμα-θε πού τών άδηγοσαν οι άγγε-λοι. Διέσχισαν τών γαλάσιον αθέ-ρα πάνω από σπία παλάτια και έλατα. Πετούσαν τόσο γρήγο-ρα, ώστε ούτε ο άνεμος μπορού-σε να τούς παραβή. Σε λίγο όμως, όταν ή πολιτεία χάθηκε πίσω τους, μιά μεγάλη άσπυχη έκυριέσε τών Έμμερο.

—Ορατοί άγγελοι, τούς έπια-Δεν φαντάζομαι να κάνετε λάθος στο όραιο;

Άκούοντας τού λόγια αυτά οι άγγελοι γέλασαν και τού έπιασαν:

—Πιστεύετε λοιπόν, νεαρέ...

—...ότι δεν έζορμε...

—...τού όραιο τού Παραδεί-σου;

Ντροπισμασμένος ο Έμμερο δεν τούς άπάντησε.

Τα κατάλοιπα φτερά τών άγγε-λών χτυπούσαν άδιάκοπα τών αέρα. Δάση, βουνά, πεδιάδες, όλα έξήφανίζοντο πίσω τους μέσα στα γκρίζα σκοτάδια κι' έξαφνα ο Έμμερο έλβε κάτω από τού συν-νεφα την κορυφή ενός πύργου. Μιά κραυγή χαράς έξφυγε από τού χείλη του:

—Επί τέλους, φθάσαμε!

Οι άγγελοι όμως τών κτύπα-ξαν έφανισμένους τών κτύπα.

—Φθάσαμε σάς λέω! Σ' αυ-τόν εκεί τού πύργου έρισκονται για μένα ο παράδεισος! Σ' αυτόν τού πύργου όπου έλπετη την άγνομη-νη μου να ύψωνη προς έμένα τού χέρια της. Τά χέρια της που είνε πιά άμορφα κι' από τού φτερά σας, ω άγγελοι!

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Τό φιλμ «Η μουσική είνε ή ζωή μας» δεν είνε τού πρώτο της "Ιλζε Βέρνερ. Για κάθε δεκάετη όμως υπάρχει ένα φιλμ που την έπιβάλλει όριστικά σόν κοινό κι' αυτό ακριβώς όπηρε για τη Βέρ-νερ τού άραιο μουσικό φιλμ που προσβλήθη πρό ήμερών.

Αν προσέξτε καλά, τού χαρι-τωμένο προσώπιό της "Ιλζε θα παρατηρήσετε κάτι τού εξωτικό στην όμορφη της. Ξέρετε δε πού όφειλεται αυτό; Απλούστατα σόν ότι ή Βέρνερ δεν γεννήθηκε στην Ευρώπη, άλλα πού μ' άρεσε απ' αυτόν, στην Ιάβα και συγκεκρι-μένα στην Βαταβία, την πρηνέ-ουσα τών Ολλανδικών Ίνδων.

Ο πατέρας της ήταν πρόδεσος και συγχρόνως μεγάλωμπορος, φαι-νεται όμως ότι ή γέννησις της με-κρής "Ιλζε δεν τού έφερε και πολύ γούρι, γιατί ο δουλειές άρ-χισαν να πηγαίνουν πολύ άσχημα και για να σώση την κατάσταση ο κύριος Βέρνερ, άναγκάστηκε να έγκαταλείψη τού μουσικό νησί και να γυρίση στην Ευρώπη.

Ετσι, μωρό άκομή ή μικρούλα "Ιλζε βρέθηκε στην γηραιά Ευρώπη. Η οικογένεια της βρισκόταν στη Φραγκφούρτη όταν έφθασε στην ηλικία που έπρεπε να πείσθ σόν σχολείο. Εκεί λοιπόν τελείω-σε τήν στοιχειώδη εκπαιδευσι της.

Ρυθγόντας παρακολούθησε τού α-θήματος της δραματικής σχολής τού Σαμπουρν και δεν άργησε να κάνει την έμφανισή της από της σκηνής τού μικρού θεάτρου της πόλεως Γιάζεφσταν.

Γνώρισε τότε ένα νεαρό δημο-σιογράφο, ο όποιος άνελάβε να δημοσιεύση διάφορα φανταστικά σκαδαλάκια γύρω από τού άνομα της Βέρνερ, για να έπιτύρη την προσοχή τού κοινού. Σχεδόν συ-γχρόνως ή Βέρνερ γνώρισε και έ-να νεαρό Γερμανό σκηνοθέτη, ο όποιος της έρότεινε μιά δοκιμή σ' ένα νεό φιλμ. Αυτό ήταν άρ-κετό για να κάνει ή Βέρνερ την πρώτη της εμφανισι στην άδωνη με τού φιλμ «Ανήσυχα κορίτσια».

Στην ιδιωτική τού ζωή ο Τζιν

Μόλις άκούσαν τού λόγια αυ-τά οι άγγελοι έφανίστηκαν κι' άρχισαν να λένε:

—Πώς τρελό παιδί, δεν θέλεις να μιά άκούσωθής σόν τόπο της αλώνιας εδωκισίας;

Δεν θέλεις άνάμεσα στις παρθένας τού Παραδείσου, πού είνε πιά άμορφες κι' από τούς κρινούς και πού έχουν τα κεφα-λία τους στεφανωμένα με ρόδα, να διαλέξης την άρραβωνιστική σου; Μιά άρραβωνιστική πού θα στρώση με άσπυρετα όνειρα τού άγγελικού σας γαμήλιου κρε-βάτι;

Ο Έμμερο όμως προσάθησε να τούς ξεφυγή και τούς έπιασε:

—Όχι!... Όχι!... Δεν θέλω τίποτε απ' όλα αυτά, θέλω να με πάτε στη μνηστή μου, στη Γιολάν-τα που έρισκεται κλεισμένη μέσα σόν πανύψηλο αυτό πύργο και λυώνει κάθε μέρα απ' τη θλίψη της γιατί ή κακή Μοίρα μάς χό-ρισε για πάντα!

Μά ή κόρη που ήταν κλει-μένη σόν πύργο δεν είνε πιά εκεί...

—Πώς; Και πού είνε τώρα;... Δεν θα την έλασθε πιά;

Θα την έλασθε;... Θα την βοηθ έκει πού θα πάμε. Σε πε-ριμένει. Δεν ήθελε να μείνη πε-ρισσότερο σ' εκείνο τού πύργου.Δε μπορούσε να ζήση χωρίς εσένα!

—Πάμε πιά σύντομα τότε! Ξε-φάνισε ο Έμμερο. Θέλω να την συναντήσω για τελευταία φορά κι' άς πεθάνω.

Ετσι ή ψυχή της Γιολάντας, πού είχε πεθάνει εν τώ μεταξύ από τη λύπη της, βρήκε την ψυχή τού Έμμερο και ο ούρανος ένω-σαν για πάντα τις έρωτευμένες ψυχές τών δυο νέων που δεν εί-χαν κατακόρωσει να ένωθούν στη γή.

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

...Τό πιά περιέργη στην ύπο-θεσι αυτή είνε ότι ο γαμπρός δ-σαν ήταν παιδικά πηγαίνε σχο-λείο με την μητέρα της νύφης;

...Στη Βολιβία της Νοτίου Αμερικής, οι γυναίκες τού λαού συντηρούν να φορούν τού μεσοφόρι τους πολύ πιά μακριά απ' τού φε-ρέμα τους;

...Κάποιος Μούζο Σουλακόνο-δις από την πόλι Σαρόνια της Σεργίας γιόρτασε την έκαστην επέτειο της γεννήσεως τού την ή-μέρας τών γάμων του;

...Τό πιά περιέργη στην ύπο-θεσι αυτή είνε ότι ο γαμπρός δ-σαν ήταν παιδικά πηγαίνε σχο-λείο με την μητέρα της νύφης;

...Στη Βολιβία της Νοτίου Αμερικής, οι γυναίκες τού λαού συντηρούν να φορούν τού μεσοφόρι τους πολύ πιά μακριά απ' τού φε-ρέμα τους;

...Κάποιος Μούζο Σουλακόνο-δις από την πόλι Σαρόνια της Σεργίας γιόρτασε την έκαστην επέτειο της γεννήσεως τού την ή-μέρας τών γάμων του;

...Τό πιά περιέργη στην ύπο-θεσι αυτή είνε ότι ο γαμπρός δ-σαν ήταν παιδικά πηγαίνε σχο-λείο με την μητέρα της νύφης;

...Στη Βολιβία της Νοτίου Αμερικής, οι γυναίκες τού λαού συντηρούν να φορούν τού μεσοφόρι τους πολύ πιά μακριά απ' τού φε-ρέμα τους;

...Κάποιος Μούζο Σουλακόνο-δις από την πόλι Σαρόνια της Σεργίας γιόρτασε την έκαστην επέτειο της γεννήσεως τού την ή-μέρας τών γάμων του;

...Τό πιά περιέργη στην ύπο-θεσι αυτή είνε ότι ο γαμπρός δ-σαν ήταν παιδικά πηγαίνε σχο-λείο με την μητέρα της νύφης;

...Στη Βολιβία της Νοτίου Αμερικής, οι γυναίκες τού λαού συντηρούν να φορούν τού μεσοφόρι τους πολύ πιά μακριά απ' τού φε-ρέμα τους;

...Κάποιος Μούζο Σουλακόνο-δις από την πόλι Σαρόνια της Σεργίας γιόρτασε την έκαστην επέτειο της γεννήσεως τού την ή-μέρας τών γάμων του;

...Τό πιά περιέργη στην ύπο-θεσι αυτή είνε ότι ο γαμπρός δ-σαν ήταν παιδικά πηγαίνε σχο-λείο με την μητέρα της νύφης;

...Στη Βολιβία της Νοτίου Αμερικής, οι γυναίκες τού λαού συντηρούν να φορούν τού μεσοφόρι τους πολύ πιά μακριά απ' τού φε-ρέμα τους;

...Κάποιος Μούζο Σουλακόνο-δις από την πόλι Σαρόνια της Σεργίας γιόρτασε την έκαστην επέτειο της γεννήσεως τού την ή-μέρας τών γάμων του;

...Τό πιά περιέργη στην ύπο-θεσι αυτή είνε ότι ο γαμπρός δ-σαν ήταν παιδικά πηγαίνε σχο-λείο με την μητέρα της νύφης;

...Στη Βολιβία της Νοτίου Αμερικής, οι γυναίκες τού λαού συντηρούν να φορούν τού μεσοφόρι τους πολύ πιά μακριά απ' τού φε-ρέμα τους;

...Κάποιος Μούζο Σουλακόνο-δις από την πόλι Σαρόνια της Σεργίας γιόρτασε την έκασ

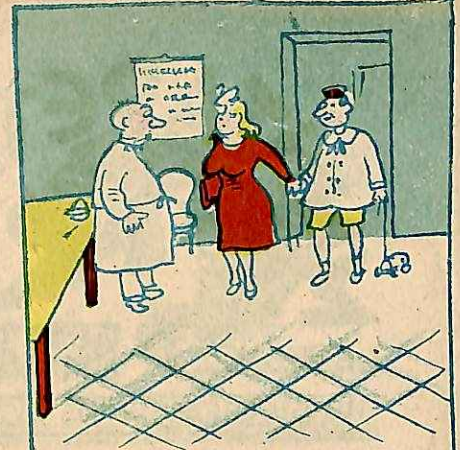

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΤΗΣ
- Δέν μπορώ νά
ματαλαβώ, για-
τί έξαιουόλου-
θής νά περνής
μαζύ σου αυτό
το μαλαμάρι.

Αργά, ή γρήγορα, θα λειιάσεις τά ρούχα
σου. Άγόρασε ένα στυλουργάφο, διάβολε!

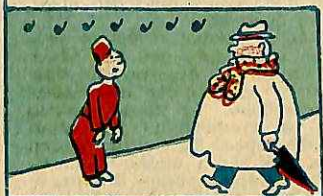

- Νομίζω ότι θα σε μαλώνει
η μητέρα σου αν βέβλησε
με μία τόσο τολμηρή έ-
ξωμο τουαλέττα.
- Αβφαλώς τό φόρεμα είναι
δίχως της.

ΣΤΟΥ ΒΟΡΟΝΩΦ

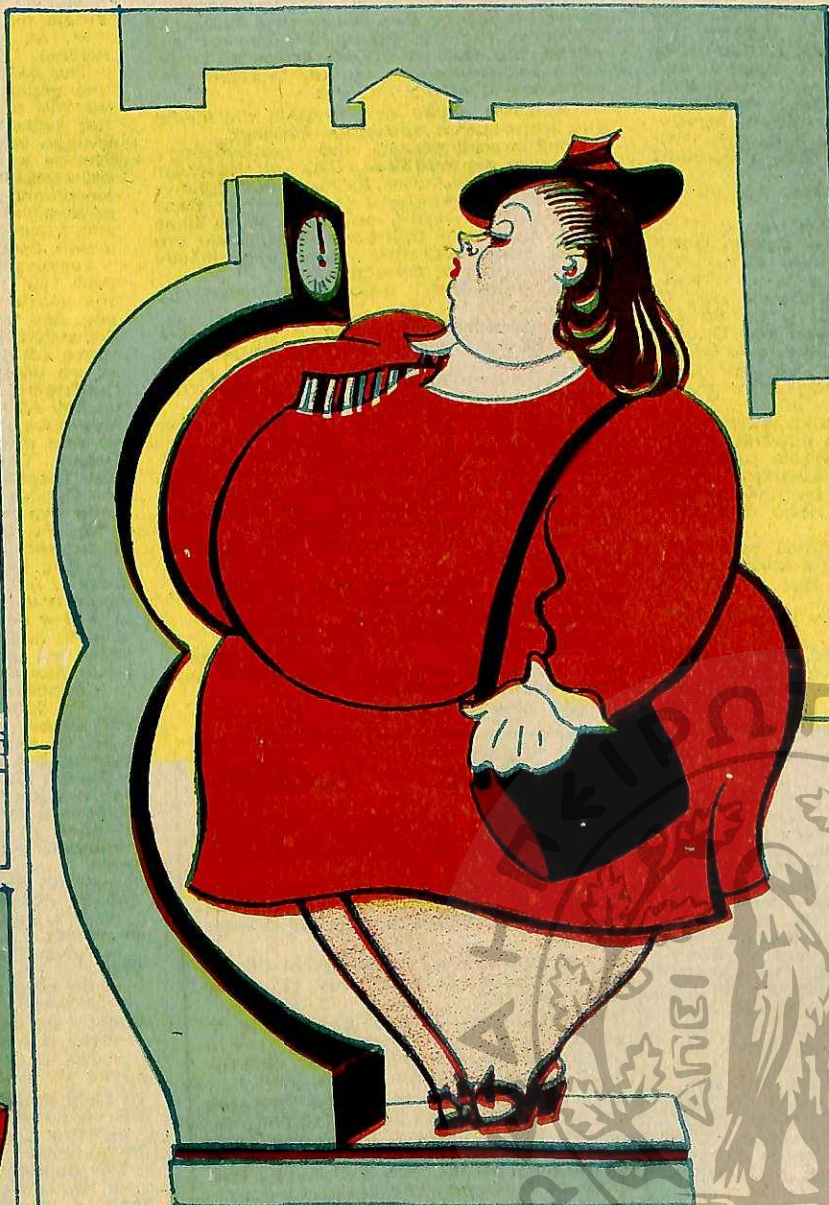
- Αναητήσε μου γιατρέ,
βάς ξαναφέρνω τόν άν-
τρα μου. Ή μεταμόσχευ-
σί σου, ξερότε είναν ή
περβολική επιτυχία.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ
ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥ
ΚΡΥΩΝΕΙ

- Δέν έχεις λάβει τό
τηλεγράφημα μου,
φάνη!;

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Ή αυτόματος πλάστιγγα για... χοντρές
κυρίες

- Παίζετε τένις, δεσποινίς;
- Όχι δέν παίζω, γιατί μανεί
πολύ φαρδείς τούς ώμους.
- Ίσως εας αρέσει νά τρέ-
χετε στόν στίβο;
- Για όνομα του Θεού, θέ-
λετε νά χοντρέουν οι
γυάμπες μου;
- Ά, τώρα ματαλάδα, κάνε-
τε γυμνασία....

Ο ΤΕΝΟΡΟΣ: Τί θαύματος...
Όλο και χοντρίμα όωρα
μου πέτανε...